

Odgovori na vaše probleme sa ljudima

***Hrišćanski vodič u dobre
odnose medju ljudima***

John G. Kerbs

Prevod: Maja Kantardžijev

Lektura: Jelena Ninkov

Obuhvat teksta u kompjuter: Marija Šunjkic

Uvod

Medjulfudski odnosi su važan činilac u životu svakog hrišćanina. Sprovođenje principa hrišćanskog ponašanja koje Džon Kerbs iznosi u knjizi “Odgovori na vaše probleme sa ljudima” pomoći će svakom čitaocu da se bolje slaže sa drugima.

Autorov interesantan stil pisanja i mnoge ilustracije čine ovu knjigu veoma čitkom. I činjenica da on sprovodi sve što propoveda čini visoke ideale koje on postavlja u polju medjulfudskih odnosa još značajnijim i prihvatljivijim onima koji autora dobro poznaju.

Brzo pogledaj naslove poglavlja, pročitaj prvo poglavlje: “Voli Svakoga” i predviđjam da ćeš pročitati veći deo knjige pre nego što je spustiš. Većina poglavlja su kratka, poruka svakog je izneta na jasan, privlačan način, bez dosadnog popovanja.

Kako o propovedima, tako i o knjigama retko se može suditi po dužini. Iako je knjiga po obimu mala, primenjujući njene savete sigurno ćete biti privučeni bliže svom Spasitelju i onima oko sebe.

Robert H. Pierson

S A D R Ź A J

Zašto proučavati o medjuljudskim odnosima	4
1. Voli svakoga?	6
2. Kaži kako jeste?	10
3. Da li govoriš previše?	13
4. Ćutanje je zlato?	15
5. Ti ne slušaš	17
6. Nepromišljene reči	19
7. Promeni taj ton	22
8. Probaj sa osmehom	24
9. Budi ponizan	28
10. Kada drugi ne vide stvari onako kako ih ti vidiš	30
11. Kad bih samo mogao da se organizujem	32
12. Izgledaj najbolje što možeš	36
13. Biti mlad	38
14. Hrabrost da se ne bude u pravu	40
15. Imajte miljenike	43
16. Stomak i reči	46
17. Kaži hvala	48
18. Ne govori zlo	50
19. Baš i nije smešno	55
20. Sprovodi ono što propovedaš	56
21. Pesimista	60
22. Posao je više od posla	64
23. Oni koji traže položaj	67
24. Oprosti	73
25. Da li od drugih očekuješ previše?	76
26. Tajna za bolje medjuljudske odnose je: VEĆ SADA	81

Zašto proučavati međjuljudske odnose?

Mnogi misle da proučavanje međjuljudskih odnosa nije neophodno za hrišćane. Možda zato što ih podseća na izveštačenost ili korišćenje metoda za obmanjivanje ljudi da čine stvari koje mi želimo da čine. Ali, smemo li biti ravnodušni u odnosu na nezadovoljavajuće međjuljudske odnose. Isus ističe ljubav, koja obično, ako ne i uvek stvara dobre međjuljudske odnose, koja je i sam test učenja tj. apostolstva. »Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.«¹ Kojom god da se profesijom bavi, nijedan čovek ne može da gaji čistu ljubav prema Bogu, ako ne gaji nesebičnu ljubav prema svom bratu. Kada je ličnost stopljena s Hristovom, onda se ljubav spontano javlja.

Nema ništa loše u tome da vas vole

Iako prava dobrota ne izaziva uvek ljubav bližnjih, svakako treba da radimo sve što možemo a da pritom ne žrtvuemo principe da bismo rasli "u milosti kod Boga i kod ljudi."²

»Naročito bi oni koji su iskusili Hristovu ljubav trebali da razvijaju svoje društvene uticaje, jer na ovaj način mogu da zadobiju mnoge duše za Spasitelja."³

Ne, proučavanje međjuljudskih odnosa nije pogrešno, već ispravno. Njihovo pažljivo razmatranje će nas povesti bliže Hristu i pokazati se kao proučavanje deset zapovesti u svoj njihovoj širini.

J. C. Penney, vlasnik neke robne kuće, rekao je: »Od samog početka moje poslovne karijere pre više od pola veka, shvatio sam da odnosi između poslodavca i zaposlenih zasnovani na hrišćanskim principima su harmonični i profitabilni. Iako ne tvrdim da sam ih sprovodio u potpunosti iskustvo me uči da, kada su motivisani i poslodavac i zaposleni da se pošteno pridržavaju hrišćanskih principa, poteškoće i problemi se lako rešavaju. Ako međjuljudski odnosi imaju veze sa hrišćanskim principima u poslu, to je još više tačno za rad crkve. Sigurno da je Bog zadovoljan kad proučavamo ovu temu.

Slaganje

Neki sebi čestitaju što nemaju poteškoća u slaganju sa ljudima uopšte, ali postoje određene osobe sa kojima ne mogu da se druže bez svadje. U suštini, ovo je

¹ Jovan 13:35.

² Luka 2:52.

³ E. Vajt, "Poruka Mladima," 405.

svaljivanje krivice pre na drugu osobu nego na sebe. Kad bi on bio drugačiji, ti bi mogao da se slažeš sa njim. R. R. Benz je jednom rekao: “Reći da ne možeš sa nekim da se slažeš je znak ego-centrizma. Mnogi od nas nemaju probleme sa ljudima sve dok smo sa onima koji se sa lakoćom druže sa nama. Mi često ostavljamo odgovornost na drugu osobu, a ako se stvari ne odvijaju dobro, mi ne volimo ni da pomislimo da bi greška mogla biti naša.

Ne budi ostrvo

Bog je čoveku dao da ima uticaj, tako da mu je nemoguće da živi samo za sebe. “Mi smo pojedinačno povezani sa svojim prijateljima, kao deo Božje velike celine, i imamo obostrane obaveze.”¹ Ni jedan čovek nije ostrvo. Niti možemo, niti treba da želimo da izbegavamo ljude u ovom svetu. Svako od nas mora da se uhvati u koštac sa našim problemima u međjuljudskim odnosima i rešava ih kao što bi Hristos.

Ova knjiga nije zamorna studija o problemima u međjuljudskim odnosima ili razlozima njihovog postojanja. Komentari, citati i ilustracije upotrebljeni su u nameri da povedu čitaoca u produktivno razmišljanje o njegovim ličnim problemima sa ljudima koji mogu spadati u neke od predloženih kategorija. Nadam se da će u svakom diskutovanom problemu videti poziv na molitvu i potpunije posvećenje Onome koji čezne da se uselu u nas. Bog može učiniti da svaki naš kontakt sa drugima bude obostran korak napred ka srećnijem životu na zemlji, i ka večnom životu.

Autor

¹ E. Vajt, “Hristove Očigledne Pouke,” 339.

I VOLI SVAKOGA?

Pokušavajući da zaspim jedne noći u prenatrpanom, zadimljenom kupeu voza, bio sam jako uznemiren kada se šesti čovek uteturao zaudarajući na alkohol. Zgrozio sam se i pomislio da bi takve pijanice trebalo da spavaju na nekom drugom mestu. Moram priznati da sam hteo to da mu kažem i da zamolim konduktera da ga skloni.

Ne nije pogrešno mrzeti smrad alkohola, ali ja sam teško shvatao da piće nije bilo u flaši već u Bozjem detetu, kandidatu za Njegovo carstvo. Pošto mi je bilo teško da odvojim alkoholno piće od čoveka, bio sam sklon da oboje izbacim napolje.

Bogu nije dugo trebalo da me dovede do pokajanja. Noć nije bila prijatna, ali ja sam odlučio da učinim sve što mogu da pomognem ovom čoveku. Sledećeg dana, kada smo ostali sami dugo smo razgovarali. Plakao je dok je govorio da je počeo da pije pre samo sedam godina i kako je zbog toga izgubio i posao. Tog trenutka je bio na putu za Johanesburg da bi potražio pomoć u bolnici za alkoholičare. Čoveku je pomoć bila potrebna, čak ju je tražio, a ja sam hteo da ga oteram!

Samo još da dodam, da sam nekoliko dana posle dolaska u Johanesburg, primio pismo koje je počinjalo ovako: “Dragi g. Kerbs, puno vam hvala na ljubaznosti prema mom sinu u vozu.” To je bio sin majke koja brine i moli se!

A ja koji tvrdim da trazim izgubljeno, bio sam skoro nespreman da pomognem nekom koga mi je Bog doveo!

“Ulaganje sve svoje energije u očigledno veliki posao, a zanemarivanje siromašnih, ili odricanje prava strancu nije služba koja kod Boga nailazi na odobravanje.”¹

Moram li da volim svakoga?

Hrišćanski medjuljudski odnosi moraju da postoje svugde u svetu. Vil Rodžers, omiljeni američki humorista, rekao je: “Nikad nisam sreo čoveka koji mi se nije svideo.” Ako glumac i humorista može ovo da kaže koliko tek mi treba da volimo svakoga, mi koji tvrdimo da predstavljamo Onoga koji je voleo svet. Ovo je moguće. Kad prepoznamo naše lične nedostatke utoliko više koliko smo bliži Hristu, nećemo prezirati druge zbog njihovih grešaka. Dok tražimo dobro u ljudima – a ima ga u svakome (čak i sat koji je stao pokazuje tačno vreme dva puta u danu) i

¹ E. Vajt, “Hristove Očigledne Pouke,” 384.

imajući u vidu specifično nasledje i okolinu svakog pojedinca, možemo iskreno od srca voleti svakoga.

Jedna hrišćanka nakon što je provela mnogo godina sa nesavršenim mužem – a takvi su svi muževi – izjavila je da ga je volela “zbog njegovih mana.” Ovo mi je bilo pomalo teško da razumem kada sam to čuo pre više godina. Ali zar nije tačno da Hristovim umom¹ «gde se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat,»² mi možemo da imamo mnogo više ljubavi prema osobama koje su pune mana? Zar nećemo imati posebnu naklonost prema onima kojima su ljubav, razumevanje, strpljenje i ljubaznost najpotrebniji?

Moderna Magdalena

Opet u vozu, mlada žena je dopustila sebi da bude previše dostupna čoveku u mom kupeu. Marija Magdalena? Ovo je jasno. Kakva će biti moja reakcija? Važno pitanje u ovom slučaju se nije ticalo naše često iskrivljene definicije moralnosti. Bog je hteo da me nauči mnogo boljoj lekciji. Uskoro je pitanje postalo jasno: “Da li će ovaj čovek, ovaj sveštenik, koji tvrdi da živi Hristovim životom, biti u stanju da odbaci greh, ali ne i grešnika?” O kako je to lako pomešati i osuditi i grešnika i greh!

Pošto je saznala da sam ja sveštenik, i pošto sam joj pročitao deo Pisma, izrazila je svoju veru u Boga. Usledilo je predivno svedočanstvo kako je u trenutku smrtne opasnosti dohvatila i čvrsto stegla Božju ruku. Ova kriza je usledila od svojevoljno zadate rane metkom pri jednom od nekoliko pokušaja samoubistva. Njeni zglobovi na rukama bili su u ožiljcima. Tužno je pričala o svom predstojećem razvodu i o četiri nervna sloma, o dvoje slatke dece za kojima čezne, jer joj nije dozvoljeno da ih čuva zbog svog nervnog stanja. Iako je bila ubedjena da niko na ovom svetu nije mario za nju, ona nije dovođila u pitanje Bozju dobrotu. Plakala je dok sam se ja molio i izrazila zahvalnost za moje obećanje da ću se svaki dan moliti za nju.

Da, ona je grešnika koja pokušava da zadovolji goruću žedj za ljubavlju na grešan način, ali ništa manje je Božje dete kom je potrebna pomoć, beba koja se isklizla iz majčinih ruku i zastranila.

“Mnogi su izneverili očekivanja i postali obeshrabreni u velikoj borbi života ali bi ih jedna ljubazna i ohrabrujuća reč osnažila da pobede. Nikada nemojte propustiti priliku da kažete reči koje ohrabruju i ulivaju nadu. Mi ne možemo iskazati kako dalekosežne mogu da budu naše nežne i ljubazne reči, naši hristoliki

¹ Filibljanima 2:5.

² Rimljanima 5:20.

napori da olakšamo nečiji teret. Zabludeli se može popraviti samo u duhu krotosti, ljubaznosti i nežne ljubavi.”¹

Uspeli ogled

Bolničarka je dobila nadimak “Žilet” zbog svojih odsečnih reči, oštrog jezika. G. Poter, pacijent star osamdeset i jednu godinu inače vrlo miroljubiv gospodin, priznao je da je čak i on malo trpeo od kad ga ona leči.

Tiho je razmišljao neko vreme i zaključio da verovatno postoji vedrija strana njene prirode, samo kada bi neko mogao da je otkrije.

I tako je g. Poter odlučio da otkrije ovu stranu njene prirode. Sreo ju je sa osmehom sledećeg jutra i pitao da li ju je on uvredio na bilo koji način. Ona je kruto stajala pored njegovog kreveta jako se mršteći dok je on nudio da joj se izvini i popravi.

Njegov ogled je bio više nego uspešan. Čak i on je bio iznenadjen kada mu je ona iznenada obavila ruke oko vrata i slomljenim glasom rekla: “Ne, dragi moj, vi ste idealni džentlmet. Ja vas duboko poštujem. Znam da sam ponekad nezgodna i da sam se loše ponela prema vama, ali vi nikad niste vratili milo za drago kao ostali!”

G. Poter zaključuje: «Ne možete suditi o marmeladi po etiketi na tegli», i tvrdi da su se “Žilet” i stari Poter divno slagali od tada pa nadalje.

U ovladavanju finom umetnošću međjuljudskih odnosa ne smemo sumnjati da je moguće voleti sve ljude: ljubazne i neljubazne, ohole i ponizne, pravedne i nepravedne. Da, i pripadnike drugih rasa, kao i one naše rase. Pagane i hrišćane, i tudju i svoju decu, i zle i dobre, bogate i siromašne, neuke i obrazovane. “Naš Otkupitelj žudi za priznanjem.” Tako i sva njegova zemaljska deca. “On čezne za saosećanjem i ljubavlju onih koje je otkupio svojom krvlju.”² Dakle, žedj za priznanjem naše prave vrednosti, i za ljubavlju i saosećanjem naših bliznjih na zemlji nije uvek znak ponosa i egocentričnosti.

Hristos je odgovor

“Odelo učtivosti i slatkog osmeha ne može da zameni oblačenje u Hrista. Hristos je više za “staviti u” nego “staviti na,” kao odeću. On zapravo stanuje unutra, a kada On čini, onda nema potrebe za pretvaranjem. “Podsticaj da pomognemo i blagoslovimo druge neprestano teče iznutra.”³ “Ako Mu se predamo, On naše misli i ciljeve toliko poistovećuje sa svojim, i naše srce i um uskladjuje sa

¹ E. Vajt, “Svedočanstva V,” 612, 616.

² E. Vajt, “Čeznja Vekova,” 191.

³ E. Vajt, “Hristove Očigledne Pouke,” 384.

svojom voljom do te mere da pokoravajući se Njemu u stvari postupamo u skladu sa svojim pobudama.”¹ Da bismo imali pravilne odnose sa svojim bližnjima mi moramo da iskusimo što i apostol Pavle: “A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos.”² Kad imamo ovo iskustvo mi ćemo

MRZETI GREH, ALI VOLETI GREŠNIKA.

¹ E. Vajt, “Čeznja Vekova,” 668.

² Galatima 2:20.

2 KAŽI KAKO JESTE?

“Bojim se da u ovome grešite; kad čovek umre, on je mrtav. On je samo prašina i ništa ne zna.” Iako su ove reči istinite, teško da će zadobiti prijateljstvo i poverenje onoga koji se teši mišlju da njegov voljeni sada boravi u boljem svetu.

“Vaša nedelja nije bolja od bilo kog drugog radnog dana. Vi isto tako možete da se odmarate utorkom!” Ovo može biti istina koju bi pedantni vernik koji drži do nedelje trebalo da zna, ali kada mu se predstavi na ovaj način, odgovor sigurno neće biti povoljan.

Nije uvek neophodno ili čak poželjno reći ljudima sve što znate čak i kad je to dobro, ispravno i istinito. Neki ljudi izgleda veruju da je bezbedno govoriti ako govoriš istinu. Ali osoba koja sledi Hristov primer će shvatiti da postoji vreme kada treba ćutati, čak i kada u srcu gori želja da se kaže poruka sa neba.

Dobro razmisli o savetu koji je dat radnicima u našim sanatorijumima. On se sigurno odnosi i na sve radnike za Boga. “U svom radu sa pacijentima, nemojte dopustiti da oni steknu utisak da ste vi napeti od silne želje da razumeju i prihvate našu veru. Prirodno je da postoji jaka želja. Ali često je neophodna mudra uzdržanost. U nekim slučajevima reči koje mogu da izgledaju prikladno nanele bi veliku štetu i zatvorile vrata koja su mogla da se otvore šire.

“Pokazujte nežnu ljubav i ispoljavajte promišljenu uzdržanost. Ako vidite povoljnu priliku da napravite oštru zamerku u raspravi, često je bolje uzdržati se.”¹

Da li ste ikad bili u iskušenju da u raspravi “priterate nekog uza zid” jer taj pokazuje ozbiljan nedostatak znanja? Pretpostavljam da smo svi bili, a većina nas je nekad popustila ovom iskušenju.

Sreo sam g. M. u vozu. Imao je problema. Tekle su mu suze dok smo se molili zajedno. Činjenica da je pristao na molitvu, a posle toga i podelio sa mnom svoje poglede na religiju pokazivalo je da ja dobijam teren. Nisam bio zadovoljan. Njegovi pogledi su bili tako nebiblijski da sam jednosatvno morao da ga ispravim. Mislio sam da sam bio fin dok sam iznosio tvrdnje nasuprot njegovim, ali iznenada se skoro razbesneo: “Ne želim više da diskutujem o ovome! Ja nikada ne raspravljam o religiji ili politici.”

Usledila su izvinjenja i mi smo se prijateljski rastali ali moja prejaka želja da dokažem nešto u izvesnoj meri zatvorila je vrata koja su mogla šire da se otvore.

¹ E. Vajt, “Evangelizam,” 539, 540.

Mudra uzdržanost

“Nemojte u svim prilikama predstavljati najjače dokaze koje znate, jer ovo može da podigne sumnju da ste vi samo pokušavali da obratite svoje slušaoce u veru Adventiste sedmog dana.

“Jednostavna Reč Božja ima veliku moć da ubedi u istinu. Neka Reč govori i radi svoj posao. Neka bude mudre uzdržanosti u evandjeoskim naporima. Čekajte da dodje do zainteresovanosti. Neka vaš primer poučava. Neka reči i dela pokažu da verujete rečima živog Učitelja.”¹

Vrlina ili mana

Iskrenost je jedna od onih osobina koje mogu da budu i vrlina i mana. Dok “okolišanje” može da bude jedna krajnost, iznošenje istine svima može da bude druga.

“Postoje savesne osobe koje misle da je njihova dužnost da slobodno govore o pitanjima vere oko kojih postoje razlike u mišljenju, na način koji podstiče borbenost onoga sa kim razgovaraju. Jedan takav nerazborit, preuranjeni napor može da zatvori uši onog koji bi u suprotnom slušao strpljivo, a ovako će on na druge uticati nepovoljno. Tako niče korenje gorčine kojim su mnogi zaraženi. Nepromišljenošću jednog, uši srca mnogih mogu da se zatvore za istinu.”²

Ne reči, već dela

“Vi samo pričate o suboti,” rekla je jedna zainteresovana osoba. Malo preterana optužba? Možda, ali neki od nas zaboravljaju da postoje ubedljiviji argumenti za našu veru nego što su tekstovi o suboti.

“Ranije su neki u sanatorijumima osećali da je njihova dužnost da svuda govore o suboti. Oni su je iznosili pacijentima vrlo uporno i vatreno. Božji andjeli bi ovakvima rekli: “Ne reči već dela.” Svakodnevní život govori mnogo više od mnoštva reči. Vedrina, nežna ljubaznost, hrišćansko dobročinstvo, strpljenje i ljubav otopiće predrasude i otvoriti srca da prime istinu. Samo nekolicina razume moć ovih dragocenih uticaja.”³

Neke će možda iznenaditi da mi ne treba kod drugih da ostavimo utisak kako nam je jako stalo da oni postanu adventisti sedmog dana – da prihvate našu veru. Da li ste u prethodnim izjavama primetili da čak i iznošenje istine koja je sveta

¹ E. Vajt, “Evangelizam,” 540.

² E. Vajt, “Evangelizam,” 542, 543.

³ E. Vajt, “Evangelizam,” 543.

pravedna i dobra može da nanese štetu i zatvori vrata ako ovakvo iznošenje dodje u pogrešno vreme?

Nemojmo prihvatiti prividnu veru nekih koji lupaju na naša vrata. Oni izgleda misle da otvoreno iznošenje jevandjelja svakome, u svako doba, na svakom mestu jeste sve što je potrebno da njihove slušaoce ostavi “bez izgovora”. Isus je svoje reči pazljivo prilagođavao shvatajući da je bilo prilika kad Njegovo vreme još nije došlo. Sledimo Njegov primer.

Nepoželjno tačan

Nije mudro biti “previše precizan” u vašim kontaktima sa onima oko vas. Da li ste se postideli i osećali nelagodno kada je vaš gost neprestano prekidao i ispravljao beznačajne detalje u pričama svoje žene? Da li ste приметili kako ga hladno gleda ili naglo prekida priču? “Zaista će ga uhvatiti kad dodju kući!” Nažalost, i sam sam jednom ili dvaput lovio tuđe greške. A vi?

Nemojte biti toliko precizni da postajete neprijatni. Ne prekidajte, i ne ispravljajte nekog kad kaže “pet kilometara,” a znate da je prava razdaljina šest, ili kad neko kaže “dvadeset dinara,” a vi znate da je prava cena osamnaest. Na kraju krajeva, priča je priča a sitne nepreciznosti nisu laž. Čini mi se da sam pročitao kako je neko optužio Elen G. Vajt da je lažni prorok zato što je pominjala bolnicu sa 40 kreveta u kojoj je zapravo bilo 39 kreveta!

Ako ste dobili etiketu sitničara to može biti mnogo ozbiljnija zamerka nego što je vi shvatate.

Opirite se želji da ispravljate druge kada se ne radi o stvarnom kršenju principa.

BUDITE OPREZNI – ČAK I KADA ZNATE DA STE U PRAVU.

3 DA LI PREVIŠE GOVORITE?

“Fali mu daska u glavi!” Sigurno ste čuli da se ovaj izraz koristi za nekog ko je psihički neuravnotežen. Neko je mudro primetio: “Obično je prva stvar koja se otkaçi u ljudskoj glavi ona koja kontroliše jezik.”¹

Neke istorijske ličnosti su postale slavne zato što nisu previše govorile. Malo su pričale, a puno radile.

“Džordž Vašington je bio tih čovek. Govorio je samo kad je bilo neophodno, nije oklevao kada je trebalo dati neko naredjenje ili kad je od njega tražen savet. Ali o čuvenom čoveku iz Virdžinije se naširoko priča, iako nije bio zapažen kao neko ko vodi duge razgovore.”

“Linkoln je imao svojih časova tišine kada je izgledalo da se povukao iz društvenih časkanja oko sebe i nije želeo da prepričava događaje iz prošlih vremena Indijane i Ilionisa”

“Kalvin Kolidž je imao reputaciju tihog predsednika, štedljivog na rečima. Ali kada je bio raspoložen za priču, reči mu nisu nedostajale.”²

Neki od najuspešnijih literarnih evanđelista koje sam poznavao bili su vrlo tihi, malo su govorili i mnogo slušali. Dar rečitosti je češće nedostatak nego prednost. Kao što je neko rekao, “pas ima mnogo prijatelja zato što se pomera njegov rep, a ne jezik.”

Čovek koji je mnogo pričao otežao je Isusovu sluzbu. Nakon što je izlečio gubavca Isus mu je rekao: «gledaj da nikome ništa ne kažeš, nego idi te se pokaži svešteniku,» ali on ode i poče da razglašava na sve strane o tome šta mu se dogodilo, i Isus više nije mogao da udje u taj grad nego je otišao u pustinju.³

Reč objaviti, razglasiti znači: “učiniti javno znamim, raširiti vest! Nije bilo ničeg naročito lošeg u govorniku ili u onome što je on govorio ili u delu o kome je bilo reči. Bilo je nečeg lošeg kod onih koji su slušali reči istine, i znajući da će doći do loše reakcije čak i na ono što je istina, Isus je video da je u ovom slučaju bolje ćutanje nego objavljivanje. Mi smo često ometali Isusovo delo iako smo pričali istinu, ali na pogrešnom mestu i u pogrešno vreme ne moramo da objavljujemo sve što znamo i mislimo.

¹ Sunshine Magazine, februar, 1964.

² Sunshine Magazine, jul 1963.

³ Marko 1:44,45.

Nemamo prava da pričamo

Deo jedne poznate molitve ide otprilike ovako: “Sačuvaj me od kobne navike da mislim da moram reći nešto na svaku temu i u svakoj prilici. Oslobodi me od žarke želje da ispravljam svakoga. Učini da budem promišljen, ali ne ćudljiv, spreman da pomognem, a ne da zapovedam. Šteta bi bila da ne koristim toliku mudrost koju imam, ali Ti znaš, Gospode, da na kraju želim i par prijatelja.

Sluškinja Gospodnja upozorava one među nama koji vole da govore: “Neka niko ne gubi ni minut pričajući onda kada bi trebalo da radi. Neka pričalica zapamti da postoje trenuci kada on nema prava da govori... Da li imate posao koji treba da obavite za Učitelja?... Zatvorite svoje usne. Nemojte od drugih praviti lenjivce dovodeći ih u iskušenje da slušaju vaše priče. Vreme mnogih je izgubljeno kad umesto svog alata koriste svoj jezik.”¹

Veoma velika usta

Moć govora je divan talenat. Ali nekada se mnogo uspešiji načini nego što je govor mogu upotrebiti da bi se prenela poruka. Istina je šta se priča o jednoj dami koja ima usta od tri metra a da nikada ne govori. Nema ni potrebe za tim. Njeno puno ime je “Statua slobode koja osvetljava svet.” Nekad jednostavno slušanje ili prisutnost ili zalaganje za nešto postize ono što govor ne može.

NE GOVORI PREVIŠE

¹ E. Vajt, “Evangelizam,” 653, 654.

4 ČUTANJE JE ZLATO

Ideja da je ćutanje zlato može predaleko da ode. Koliko žena se nalazi u nekoj vrsti virtuelnog kućnog zatvora zbog bolesne usamljenosti tmurnih muževa koji veruju da je “ćutljiv” i želi da “izbegava rasprave.” Jedna od najčešćih žalbi nesrećnih žena je: “On neće da priča!” Žene takodje mogu da budu okrivljene kao “ćutljivi partneri.”

Nemamo nameru da nemetnemo mišljenje da ovi ćutljivi ljudi nikada ne govore. Oni obično kažu nešto – dovoljno da stvari učine još gorim. Oštar odgovor, mumlanje ili gundjanje pre nego smiren, inteligentan odgovor.

«Gde je nestao novac?»

“Gde si potrošila sav novac za ovaj mesec?” muž kaže ženi ili žena mužu.

Verovatno postoji zadovoljavajući odgovor do kog se može doći nakon jednog ili dva sata mirnog preračunavanja. Ali, šta se dešava? Brza razmena neljubaznih reči ovog meseca, pa sledećeg, pa sledećeg. Obe strane su suviše ponosite ili suviše krive da bi se složile da istraže večiti problem gde odlazi novac.

“Zašto toliko kasniš večeras?”

Tvoj odgovor? Hladan pogled koji pokazuje prezir zbog insinuacije da si mogao da dodješ ranije.

Čemu strah da se odgovori na laka pitanja smireno ali jasno? Ako je to bio zastoj u saobraćaju, sednica, problem sa autom, ili pomaganje prijatelju, tako i recite.

Šta si radila čitavog dana? Kažite mu. Može da vam izgleda kao glupo pitanje, ali odgovor može sprečiti da se pitanje ponovo postavi.

“Još jedan par cipela!” Podsetite ga da ste poslednji par kupili pre deset meseci – možda je zaista zaboravio – umesto što odgovarate hladnim prezirnim ćutanje.

“A što ne, tata?”

“Zato što sam ja tako rekao!” može da vam izgleda kao dovoljan odgovor, ali je zaista pogrešno da date priči takav razlog za vašu zabranu. Uvek treba da postoji razlog; zašto ga i ne reći?

Mučno ćutanje

Ima prilika kada se problemi ili razlike mogu rešiti ili raščistiti samo razgovorom o njima. Biti zadovoljan i odbijati razgovor isto može pogoršati stvar.

Nema ničeg mučnijeg od susreta sa bezosećajnom tišinom kada hoćete da se pomirite sa nekim sa kim ste se svadjali.

Ovi nemi ratovi nisu ograničeni samo na domove već ih ima kako na poslu tako i u crkvi.

Jednom sam video dva čoveka u istoj kancelariji koji čak nisu bili u stanju da razmene par prijateljskih reči za vreme ručka. Ja još ne znam o čemu se tu radilo, ali drugi su приметili da se kod njih uvek vodi nema rasprava.

Jednom sam prisustvovao crkvenom skupu koji se sastajao bar deset puta da bi rešio problem međusobnih svadja. Na svakom skupu je bilo očigledno, čak i rečeno, da pravi razlog poteškoća nije otkriven. Ali, da li mislite da je bilo ko imao hrabrosti da otkrije ključnu stvar u toj zbrci? Mnogo se govorilo, ali ćutalo se o onome što bi moglo da dovede do brzog i efikasnog rešenja. Kako velike poteškoće ćutanje može da napravi!

Koliko je udvaranja moglo da se završi srećnim brakom. Koliko samo razvoda ne bi nikad ni bilo, koliko mnogo odanih drugova moglo da bude istinski srećno, koliko crkvenih svadja i koliko radnika je moglo ponovo da se združi, samo da su ljudi mogli ponovo da počnu da razgovaraju!

NEMOJTE SUVIŠE ĆUTATI!

5 TI NE SLUŠAŠ

Grčki stoik, filozof, Epiktet, koji je živio u Rimu u prvom veku nove ere, kazao je: “Priroda je čoveku dala jedan jezik, ali dva uha, da bismo od drugih mogli da čujemo dva puta više nego što mi govorimo.” A mudar čovek kaže: “Pristupi da slušaš... bude malo reči tvojih.”¹

Većina nas nismo baš neki slušači. Dobro slušanje je više od strpljivog ćutanja dok onaj drugi ne završi svoj govor, tako da bi ti mogao da objasniš svoje gledište i stav. J. S. Penney kaže: “Većina nas misli da smo prilično dobri slušači.” Kada sam se tek otisnuo u život mislio sam da sam dobar slušač. Ali što je vreme više prolazilo, više sam shvatao da slušanje nije nešto što samo spontano dolazi, to je umetnost koja se uči. Za većinu vas slušanje, bilo u razgovoru sa prijateljima, bilo za konferencijskim stolom, jeste samo pauza kada osećamo obavezu da dopustimo govorniku da se izrazi dok ponovo ne dobijemo šansu da iznesemo svoja razmišljanja.

«Ovo nije pravo slušanje, u bilo kom smislu ove reči. Slušanje nije pasivna aktivnost tokom koje mi dopuštamo našim mislima da se upliću u ono što neko drugi govori. Aktivno slušati drugu osobu zahteva snagu volje, koncentraciju i veliki umni napor. Nagrada je velika jer samo onda zaista upoznajemo osobu i njena osećanja, ambicije, nade, želje, kakva je ona stvarno, kakva su njena shvatanja koje su njene potrebe.»

Iznenadićete se koliko ćete više naučiti od drugih slušajući na ovaj način, i koliko to može da vam pomogne u radu.

Hrišćanska dužnost

Da, mnogo ćete naučiti slušanjem, ali nije li možda hrišćanska dužnost pažljivo slušati sve ljude sa kojima dolazite u dodir, makar radi njih samih? “Naš Spasitelj je uvažavao tih dom i zainteresovane slušaoca. Čeznuo je za ljudskom neznošću, učtivošću, i pažnjom.”²

Vaša žena, muž, dete, student, profesor, sused, savetnik, radnik, poslovođa, kolega, biće vam zahvalni i ceniće vas kao zainteresovanog slušaoca. I ne zaboravite: “Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, ...” (Matej 25:40).

¹ Propovednik 5:1,2.

² E. Vajt, “Čeznja Vekova,” 524.

Ja volim ljude

Jedan literarni jevandjelista sa kojim nikada ranije nisam razgovarao imao je poteškoće sa prodajom. Rekao je: “Ja to ne razumem. Volim ljude – jednostavno volim da razgovaram sa ljudima.”

Uskoro sam shvatio da su voleti ljude i voleti razgovore sa ljudima dve različite stvari. Izraz dosade na licu ovog evandjeoskog radnika dok su njegove potencijalne mušterije govorile, njihova česta prekidanja i skoro neprestano “prosipanje” njegove sopstvene “mudrosti” dokazali su jedino ljubav prema samom sebi. “Ljubav prema ljudima se vidi više po slušanju nego po govorenju.”

Neko je rekao: “Detetu je potrebno dve godine da nauči da govori, a čoveku pedeset da nauči da drži zatvorena usta.” A, W.J. Cory je u svom “Heraklitu” iz 19 veka primetio: “Koliko smo često umorili Sunce svojom pričom i poslali ga da zadje niz nebo!”

Roche nas podseća: “Najsigurniji način da se istaknemo u razgovoru jeste da mnogo slušamo.” Obratite pažnju i videćete da ljudi sa kojima najviše volite da budete jesu oni koji ne samo što vas ne prekidaju, već vas aktivno slušaju i podstiču pitanjima, a i na druge načine pokazuju zainteresovanost za ono što govorite. Onaj koga procenite kao dobrog sagovornika uvek će biti dobar slušalac.

Slušaj i prodaj

Sama činjenica da većina nas tako mnogo voli da govori treba sama po sebi da nas nauči važnosti slušanja. Instruktor prodaje Charles B. Roth kaže: “Slušaj i prodaj. Videćete da vaši potencijalni klijenti više vole da slušaju sami sebe kako govore nego da slušaju vas. Oslonite se na tu činjenicu. Naučite kako da aktivno slušate. Nije teško. Vi “aktivno slušate” kada pratite šta vaš sagovornik govori, tako pažljivo i intenzivno da iako vi ni ne zucnete, on uživa u vama kao publici. Zna da ste “in” kao slušalac kad vam se ta druga strana zahvali što ste zvali i kaže da je uživala sa vama, iako je ona sve vreme govorila ... Uspešnost prodaje zavisi od ovakvih sitnica.»

Mi svi nešto prodajemo – sebe, svoje knjige, svoju poruku, svoj program, ideje, zato

DOBRO SLUŠAJTE

6 NEPROMIŠLJENE REČI

“Ako si zlo mislio metni ruku na usta.”¹ Ovaj nas tekst podseća da u stvari ne postoje nepromišljene reči. Izgovorenoj reči uvek prethodi misao, dobra ili zla. Tako da bi savet mogao da glasi ne samo “razmisli pre nego što ćeš govoriti” već “razmisli dva puta pre nego što progovoriš.” Zapravo, mi treba ponovo da razmislimo i molimo se za nešto tri ili četiri ili deset puta da bismo o tome mogli pravilno da govorimo.

Koliko bi svet izgledao drugačije kad bismo imali dovoljno čvrst karakter da stavimo ruku na usne sve dok dobre misli ne zamene loše! ”Sav gnjev svoj izliva bezumnik, a mudri ustavlja ga natrag.”²

Naš cilj – savršeni govor

Možda razmišljamo ovako: “Budite oprezne male usne, pazite šta ćete reći” – to je za malu decu, a «da su ti riječi usta mojih ugodne... Gospode, kreposti moja i izbavitelju moj!»³ to je već za starije. Ali, zapravo ove molitve koje deca često ponavljaju nisu ništa manje neophodne čak i za najzrelije hrišćane. Zar apostol Jakov nije kazao: “Ali ko u riječi ne pogrešuje, onaj je savršen čovek, može zauzdati i sve telo”⁴ Koliko je onda važno da se ne zadovoljnimo ničim manjim nego potpuno neuvredljivim govorom.

Skoro tragedija

“Šta! Moja kola još nisu gotova? Trebalo ih je samo podmazati. Rekli ste da će biti gotova do jedanaest, a sad je jedan sat! Već kasnim. Zašto mi niste rekli da ne možete to da uradite? Odneo bi ih na drugo mesto!”

Ovo su bile moje prve misli kad sam video svoj auto, još uvek nedovršen, tri sata nakon što sam ih ostavio kod majstora. Sledeće što sam pomislio: “Koje dobro će ti doneti osudjivanje? Loše je kasniti, ali je loše i govoriti na nehrišćanski način. Budi džentlmen.”

¹ Priče 30:32.

² Priče 29:11.

³ Psalam 19:14.

⁴ Jakov 3:2.

I tako sam ljubazno zamolio mladića ispod auta da požuri i otišao u kancelariju da platim uslugu. Osoba koja bi primila moje neljubazne reči, koje bi bile plod mojih prvih misli iznenadila me je pitanjem: “Da li vi imate neke veze sa _____ srednjom školom?” “Pa, o, ne, ne direktno, ali pripadam crkvi koja rukovodi tom školom.”

“Da li znate nešto o _____ osnovnoj školi?” nastavio je. “Ne, ne baš mnogo, ali to je isto naša škola.” “Da li ćete tamo slati svoju decu?” pitala je dalje. “Pa da moj najstariji sin će krenuti tamo sledeće godine. Da li ste vi zainteresovani za te škole?” Saznao sam da je njen sin već jedno vreme u našem internatu ali da je nezadovoljan i da hoće da se vrati kući. Iz našeg razgovora je bilo očigledno da je ona u dilemi – da li da ga vrati kući ili ne?

“Negde oko godinu dana kasnije saznao sam da je ostao i da je veoma srećan. Sa neobičnim poletom ona mi je pričala o promeni na bolje kod ovog dečaka. Sledeće godine njen mlađi sin će se upisati u našu osnovnu školu.

Koliko sudbina ljudskih duša je zavisilo od moje odluke da li da iskažem prve ili druge misli tog popodneva, možda neću ni saznati. O ne! Nisam nameravao da koristim loše reči!

Nisam čak bio ni ljut već nestrpljiv. Ali da sam se prepustio svojim osećanjima, možda bi to bilo dovoljno da prekinem vezu sa crkvom tamo gde nisam ni znao da je postojala.

Pokajanje koje traje celog zivota

Koliko puta smo u prošlosti poželeli da smo se držali saveta kojim počinje ovo poglavlje: “Ako imaš zle misli, stavi ruku na svoje usne.”

“Trenutak razdraženosti, jedan grub odgovor, nedostatak hrišćanske učtivosti i ljubaznosti u malim stvarima mogu da učine da prijatelje oteramo, a svoj uticaj izgubimo.”¹ Jedan trenutak prenagljenog, strastvenog, bezobzirnog govora može da zada više zla nego što kajanje čitavog zivota može da popravi. O, srca su slomljena, prijatelji otudjeni, životi uništeni, grubim, uvredljivim rečima onih koji su mogli da donesu pomoć i isceljenje!”²

Dve majke, iako najbliže komšinice i nekadašnje dobre prijateljice, jedva da su razmenile nekoliko reči tokom dvadeset godina, zato što je jedna majka izgovorila grube i nepromišljene reči zbog drske šale.

Muževi su naučili da izvinjenje retko, gotovo nikad ne briše posledice naglog izlivanja besa.

¹ E. Vajt, “Služba Kolportaže,” 73.

² E. Vajt, “Vaspitanje,” 236, 237.

Koliko majčinskih srca je ranjeno rečima nepoštovanja koje su izgovorila deca koja je vole, ali su od onih koji govore trenutak pre nego što razmisle. Abraham Linkoln je napisao poruku Kongresu, decembra 1862. g. “U današnje vreme ljudi ne treba ništa da izgovore za šta nisu spremni da nose odgovornost za vreme i večnost.” Ako je državicima bio potreban ovaj savet 1862. g. sigurno da je i nama, ambasadorima Cara, “na koje posledak sveta dodje”¹ potreban još više! Tyiron Edwards je rekao: “Reči su ili bolje ili gore od misli; one ih izražavaju i upotpunjuju, daju im moć za dobro ili zlo; one ih šalju na beskrajan put – uputstva, utehe i blagoslova ili nepravde tuge i propadanja.” Will Carleton je to lepo izrazio u ovoj pesmi:

“Pustiš zmaja od papira, i on je ptica, gle;
ali sa rečima igrati se tako ne može...
misli mogu da nestanu ako se ne izgovore
ali ni sam Bog ne može da ih
ukloni kada se izgovore.”

RAZMISLI DVA PUTA PRE NEGO ŠTO PROGOVORIŠ

¹ 1 Kor 10:11.

7 PROMENI TAJ TON

“Neka tvoja svetlost sija putem prijatnih reči, smirenog tona glasa. Izvadi sve žaoke iz njih molitvom Bogu za samokontrolu.”¹

F. R. Millard je jednom govorio o nekom francuskom naučniku koji je uspeo da “stvori” pčelu bez žaoke. Zatim je citirao nekoga koji je povodom toga rekao: “Sada bi trebalo da proizvede čoveka bez žaoke!”

Koliko često ste doneli konačnu odluku za ili protiv proizvoda ili usluge neke firme samo na osnovu tona glasa prodavca ili recepcionara? Koliko je prijatnije i lakše telefonirati kada čujete osmeh u glasu službenice u centrali!

Sam ton glasa kod bebe može da izazove smeh ili plač. Divlje životinje su čuvane u dolinama time što bi im se izgovarale reči smirenim glasom. Uši psa i rep će se spustiti čak i ako su mu dobre reči izgovorene grubo.

Sekretarica jedne izdavačke kuće u Africi mi je jednom ljubazno rekla: “Pastore, nama su katkad potrebne popravke i ukori, ali ne budite srditi dok govorite; govorite sa suzama u glasu kao što je Hristos činio.” Ona se setila ove izjave: “Sam Hristos nikada nije potiskivao istinu, ali On je nju izgovarao sa ljubavlju. Ispoljavao je vrhunsku taktičnost, i promišljenost, ljubaznu pažnju u svom ophodjenju sa ljudima. Nikada nije bio neučtiv i grub, nikada bez potrebe nije izgovorio oštru reč, nikada nije bez potrebe zadao bol osetljivoj duši. Nije kritikovao ljudsku slabost. On je vatreno razotkrivao licemerstvo, neverovanje i zlobu, ali je sa suzama u glasu izgovarao oštre ukore.”²

Sluškinja Gospodnja nas upozorava da ne pokušavamo da ukoravamo čak i istim rečima koje Hristos koristio. Poslušajte razloge: “Hristos je ponekad ukoravao sa oštrinom a u nekim slučajevima može biti neophodno da tako činimo, ali bi trebalo da imamo u vidu da je Hristos znao tačno stanje onih koje je ukoravao i koliko ukora oni mogu da podnesu, i šta je bilo neophodno da bi se njihov pogrešan smer popravio, a znao je i kako da saoseća sa grešnikom, da uteši nesrećnika i ohrabri slabog. On je znao kako da sačuva dušu da ne klone duhom i da je nadahne nadom, jer je On bio upoznat sa pravim motivima i posebnim iskušenjima svakog uma. On nije mogao da pogreši.”³

¹ Child Guidance, 240.

² E. Vajt, “Čeznja Vekova,” 353.

³ E. Vajt, “Svedočanstva IV,” 66.

Zadovoljstvo u iritiranju

Da li ste nekad u iskušenju da pomislite da neki ljudi uživaju da govore sarkastično i odsečno, da uživaju u povredjivanju drugih svojim rečima? Iako zvuči čudno, moguće je da ste u pravu. «Neki koji govore da su Hristove sluge toliko su dugo gajili demona neljubaznosti tako da su počeli da vole ovaj neposvećeni deo sebe i da uživaju u izgovaranju reči koje su neugodne i iritirajuće. Ovi moraju da se obrate da bi ih Hristos priznao kao svoju decu.»¹

Mi moramo da govorimo istinu, ali na takav način da od drugih ne stvaramo neprijatelje, već koliko je god moguće prijatelje. Izvadite sve “žaoke” iz svojih reči. “Riječ vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena,”² ne pobiberene. Slane reči, one koje daju ukus, baš kakav treba, ne prazne i beznačajne, niti ljutite i osorne.

PAZITE NA NAČIN GOVORA

¹ E. Vajt, “Posvećen Život,” 16.

² Kološanima 4:6.

8 PROBAJ SA OSMEHOM

Sprovedena je jedna anketa medju 12000 kupaca da se otkrije zašto su više voleli određene prodavnice. Većini su se svidjale niske cene, ali nasmejani prodavci su imali još bolju prodju. Čije se srce ne zagreje u blizini iskrenog osmeha! Šta bi se dogodilo kada bi se svi smešili samo malo više?

A izreka: “Imaj osmeh na licu i imaće ga i svet”, nikad nije bila tačnija.

Osmeh

Jesi li danas napravio osmeh
da osvetli tvoje korake?
Videćeš ga na svakom licu koje sretnoš
na stepenicama, stazi, trotoaru.

Da li si danas probao da staviš smešak
svetao, veseo i lak –
koji nečijem bolu daje odušak
a tuzi osmejak?

Da li si isprobao svoj osmeh danas?
Ako nisi, uradi to, odmah.
videćeš drago će ti biti,
kada ti neko osmeh uzvrati.¹

Lakše je smejati se

Neki od nas misle da se osmehuju, ali na njima se vidi samo bolesno cerenje. Potrebno je pedeset i osam mišića manje za osmeh nego za mrštenje, ali pokušajte da napravite zaista veliki osmeh za svakoga koga vidite u toku jednog dana i proverite da li će vas vaših četrnaest “mišića za smeh” već uveče zaboleti. Ja sam pokušao, i znam da je moguće osmehivati se dok ne zaboli! Ali “upala mišića za osmeh” će uskoro nestati ako nastavite sa navikom osmehivanja, a tako će nestati i sumnje vaših prijatelja da radite nešto ispod žita. Možda će biti trenutaka kada je

¹ Verna Fuller Young, “Sunshine Magazine”, septembar 1963.

osmeh neprikladan, ali ove prilike su zaista retke. Retko nekoga optužuju da se previše smeje, ali izraz “kiselo lice” može češće da se čuje.

“Molim vas, izgledajte prijatno. Čim napravim snimak možete da povratite svoj prirodni izraz.” Ove insinacije fotografa većina od nas shvati kao potrebne.

Smeško

H. P. Godmin govori o tome kako je nakon 40 godina odsustva ponovo došao u svoj rodni grad. Video je modernu prodavnicu na kojoj je sijala neonska reklama “Kod Smeška”. To ga je podsetilo na jednog momka od pre četrdeset godina, dete siromašnih roditelja koji su živeli u “ozloglašenom delu grada.” Svi su izgledi bili da on neće baš uspeti u životu. Ali on je posedovao jedan neprocenjiv dragulj – sunčani osmeh i želju da pomogne drugima ne misleći na nagradu. Zato je i dobio nadimak Smeško. Iako je bilo teško poverovati, ova vrlo moderno uređjena prodavnica pripadala je Smešku. Njegov osmeh koji je poticao od iskrene dobrote nije ga napuštao kroz teška vremena, uključujući i veliku ekonomsku krizu ranih tridesetih. Kao što neko reče o njegovom uspehu: “Ne možeš da prskaš miris po drugima, a da ne padne i na tebe!”

Pokušaj

Namrgodjenost te nikuda neće odvesti;
Pokušaj sa osmehom.
Kada se tvoje lice bora od briga,
pokušaj sa osmehom.
Kada tvoj cilj izgleda suviše daleko
A svet ti izgleda hladan i suv,
pomoćice ti da krene glatko
Samo sa osmehom.¹

Pator J. N. Hunt na institutu za literarne evandjelist citirao je pastora Adlai Esteba: “Osmeh je svetlost koja osvetljava lice i vatra koja greje srce.” Oba pastora znaju kako da se smeše i uspešni su u ophodjenju sa drugima. Ako želiš da budeš uspešan, radi ono što uspešni rade. Osmeh je u tome veoma važan.

Ako vam se ne sviđaju lica ljudi koje srećete pokušajte da ih promenite menjajući svoje sopstveno. Moguće je da njihova lica samo odslikavaju vaš izraz. Vi

¹ Sunshine Magazine, avgust, 1963.

zapravo možete da stvarate vrstu ljudi koju želite da srećete. Pokušajte. Literarni evandjelisti i mnogi drugi to rade svakog dana.

Univerzalni jezik

Kad neko napusti svoju rodnu zemlju, uskoro otkriva da jezik zaista može da bude prava prepreka između ljudi. Zato su ljudi godinama nastojali da izmisle univerzalni jezik. Jedan dovitljiv čovek je sastavio jezik koji se zove esperanto. Ovaj jezik, zamišljen da bude većini lak za učenje načinjen je da bi umanjio problem jezičkih prepreka.

U Južnoj Africi postoji jezik Fanegelo koji ako se nauči, omogućuje Evropljanima da uspešno komuniciraju sa Afrikancima iako ni jedni ni drugi ne moraju da uče izvorni jezik onih drugih.

Čini mi se da postoji jezik koji je istinski univerzalan - jezik osmeha. U njemu nema dugačkih lista reči za pamćenje, nema grlenih glasova, niti coktanja niti su potrebne bilo kakve promene kada idemo iz sela u selo niti iz plemena u pleme. Izgleda da svi razumeju ovaj jezik bez prevodioca. Vi se nekome predstavljate kao hrišćanin. “Vi želite da mu kažete šta to znači. Želite da kažete: “Svidjaš mi se”, “hoću da budem tvoj prijatelj”, “Bog tebe voli”, “Predstoji nešto bolje što će doći”, “Želim da se sretnemo u Bozjem carstvu!” Ali on razume samo sapo, a pored engleskog ti raspolazeš sa 500 reči zulua koje teško možeš da sastaviš u neku smislenu celinu. Pa šta ćeš učiniti? Smešiš se i rukuješ se. Da li razume? Naravno. Kako znaš da te razume? Kaže ti – osmehom. Izgleda da kaže: “Da. Hvala ti. Biću tamo!”

Bezubi osmeh je bolji nego nikakav

U jednoj bolnici u San Bernardinu, u Kaliforniji, bila su dva čoveka koja su zbog paralize vrlo slabo govorila, ali u trenutku kada sam ušao u njihovu sobu rekli su ovim divnim jedva čujnim jezikom: “Tako mi je drago što te vidim. Drago mi je što si došao. Ne postoji niko koga bih radije voleo da vidim da ulazi kroz ta vrata!” A jedan od njih nije imao ni jedan jedini zub kojim bi mogao da se pohvali, a onaj drugi koga su zvali Srećko imao je samo par, i to u vrlo nepovoljnom stanju. Ali kako divne osmehe su oni imali. Kolika je šteta što neki od nas propuštaju da iskoriste ova moćna sredstva komunikacije samo zbog malog razmaka između dva prednja zuba!

Isus se smeši

Poznao sam jednog kolportera koji se plašio da se glasno nasmeje, jer bi tako, mislio je, pogrešno predstavljao Hrista. Istina je da nema mesta za vulgarnu neobuzdanost, ali “mnogo je onih koji gaje pogrešnu ideju o životu i karakteru Isusa Hrista. Oni misle da u njemu nije bilo topline i vedrine, da je On bio strog, oštar i neveseo. U mnogim slučajevima čitavo religijsko iskustvo je obojeno ovakvim mračnim pogledima.”

“Naš Spasitelj je bio duboko ozbiljan i veoma revan ali nikada sumoran niti mrzovoljan... Religija Isusa Hrista uliva mir, kao gledanje u reku. Ona ne gasi svetlo radosti; ne usteže vedrinu niti skriva veselo, nasmejano lice.”¹

“Deca mrze sumornost i tugu. Njihova srca reaguju na vedrinu, radost, ljubav... Smejte se roditelji; osmeh na lice učitelji. Ako je vaše srce tužno, neka vaše lice to ne pokazuje.”²

Vaše reči možda neće uvek doći do razuma onoga kome pokušavate da pomognete, ali vi znate “univerzalni jezik.” On doseže do svakog srca. Koristite ga često!

OSMEH!

¹ E. Vajt, “Put Hristu,” 120, 121.

² Child Guidance, 147, 148.

9 BUDI PONIZAN

“Mislim da bih mogao da budem sjajan propovednik, ali ne za ovu poruku!”, izjavio je D. M. Canright prijatelju nakon što je sišao sa propovedaonice. Ubrzo posle toga on je postao ogorčeni neprijatelj Adventističke crkve. Kasnije je umro kao slomljen čovek, sa osećanjem da je suviše kasno da se vrati.

“Oholost dolayi pred pogibao i ponosit duh pred propast. Bolje je biti poniznog duha sa krotkima nego dijeliti plijen s oholima.”¹

“Uzdizanje sebe do neba te neće tamo dovesti,” rekao je nepoznati mudri čovek. “Svaki čovek koji uzdize sebe skida sjaj sa svojih najboljih napora.”²

Samoveličanje

Samohvalisanje vas retko može odvesti negde na ovom svetu a sigurno nije nebeska karakteristika. Ellen White nam kaže: “Oni koji su samouvereni i misle da je njihov put van svake kritike, pokazaće veoma nesavršena dela.”³

Bolje je misliti manje o sebi nego što drugi misle o vama. Najbolji način da se uverite da li je neko “krupna zverka jeste da posmatrate i primetite da se nikad ne ponaša kao takva.”⁴

“Bog slabo poštuje one koji se osećaju kao veliki, jer su njihova srca izopačena. Naša jedina sigurnost jeste da kleknemo ispod krsta, da budemo mali u svojim očima i pouzdamo se u Boga, jer nas samo On može učiniti velikima.”⁵

“Prije slave ide smjernost.”⁶ “Da bi postavilo na visoko mesto pred ljudima, nebo bira radnike koji, kao Jovan Krstitelj, uzimaju niska mesta pred Bogom. Učenici koji su najviše nalik na decu najefikasniji su u radu za Boga. Nebeska inteligentna bića mogu da saradjuju sa onim koji gleda, ne da uzdigne sebe, već da spase duše. Onaj ko najdublje oseća potrebu za božanskom pomoći, moliće da je dobije; a Sveti Duh će mu dati Isusov sjaj koji će osnažiti i podići njegovu dušu. Posle druženja sa Hristom on će ići da radi za one koji propadaju u svojim gresima. On je pomazan za svoju misiju; i on uspeva gde mnogi učeni i obrazovani ne bi imali uspeha.”⁷

¹ Priče 16:18,19.

² Sunshine Magazine, Oktobar, 1963.

³ E. Vajt, “Saveti za Subotnu Školu,” 91.

⁴ Sunshine Magazine, Decembar, 1963.

⁵ E. Vajt, “Svedočanstva IV,” 608.

⁶ Priče 15:33.

⁷ E. Vajt, “Čežnja Vekova,” 436.

Poniznost bolja od bogatstva

Nekadašnji ministar Macmillan je zaključio svoje obraćanje u Liverpulu ovim rečima: “Širom naše države nama je potrebno oživljavanje vere u Božansko Providjenje, koje je držalo i nadahnjivalo naš narod tokom ovog dugog puta često izloženog opasnostima u britanskoj istoriji. Danas, svet je bogat – možda i previše – u tehničkom i naučnom saznanju. Samo istinska, ponizna vera može čovečanstvu dati mudrost da postupa ispravno.”

Ako napredak zemaljskog carstva više zavisi od ponizne vere nego od uzdanja u blago i znanje, sigurno ni crkva ne može da napreduje osim ako njeni vernici ne traže u obilnoj meri ovu vrlinu zvanu poniznost.

“Kada se ljudi uzdižu, misleći da su neophodni za uspeh Božjeg velikog plana, Gospod ih izbacuje iz svog dela. Očigledno je da Gospod ne zavisi od njih. Rad se neće zaustaviti zato što su se oni sklonili, već će se nastaviti u još većoj snazi.”¹

Neka drugi kažu

Jedan pevač mi je jednom rekao da je “predivno” pevao a govornik je za svoje misli rekao da su “divne”. Pevanje je bilo predivno a misli izvrsne, ali bilo bi prikladnije da su pustili druge da prosude.

Ako ste vi mudri i sposobni, drugi će to primetiti i raširiti dobar glas. A kada to mišljenje dodje i do vas, gledajte da ga ne širite dalje. “Na nama je da koristimo sve naše moći u Njegovoj službi, i pošto damo sve od sebe, ipak treba da smatramo sebe za nekorisne sluge.”²

Poniznost je retka crta karaktera koja dokazuje da je inače dobro informisan čovek zaista mudar. Ona čini da čovek prima ne samo predloge, ispravke i ukore sa smirenošću, već je istinski zahvalan za savete i primedbe o greškama i slabostima.

“Solomun nikada nije bio toliko bogat ili tako mudar ili toliko veliki kao kad je priznao: “Ja sam kao malo dete: ne znam kako da izadjem, niti kako da udjem.”³

BUDI PONIZAN

¹ E. Vajt, “Čežnja Vekova,” 436.

² E. Vajt, “Evangelizam,” 596.

³ E. Vajt, “Proroci i Carevi,” 30.

10 KADA DRUGI NE VIDE STVARI TVOJIM OČIMA

Postojale su države koje su uvek bivale na pobedničkoj strani. One su pažljivo posmatrale velike sile da bi otkrile ko pobeđuje, a onda, naizgled ostajući neutralne, naginjale ka toj sili. Jedna država je tokom Drugog svetskog rata promenila svoje vojničke uniforme i način marširanja da bi se nekako uklopila sa silama koje su postajale jače. A pre toga je jedna druga država imala neutralnu državnu vojsku. Čitamo da su ljudi koji su živeli u odredjenim delovima SAD-a tokom gradjanskog rata imale zastavu i Jenkija i saveznika. Dizali su zastavu one vojske koja je bila bliža.

Pridruži im se

Stavovi koji stoje iza postupaka poput ovih potvrdili su izreku: “Ako ih ne možeš pobediti, pridruži im se!” Ako vaši protivnici pobeđuju, neko bi rekao, pridruži im se, i ti ćeš isto postati pobeđnik. U vreme rata ovaj stav bi ljudi mogli da smatraju kukavičkim, iako u ratu nije uvek lako otkriti čiji je cilj “najispravniji.” Oni su retko sasvim čisti, osim u mislima onih koji su žrtve jednostrane propagande.

Pri suočavanju sa temama koje nisu ni političke ni vojne, moguće je da postoji više od samo jednog ispravnog puta. Iako možemo smatrati da je naše mišljenje najbolje, kako bi često bilo efikasnije da smo prilagodili naše metode sa mišljenjima drugih! Često nije u pitanju princip, već se samo radi o izboru bolje metode. Kako bi bilo bolje da se “pridružimo” onome za koga nam se čini da se suproti našim idejama i radimo zajedno na ostvarenju zajedničkog cilja. Raditi sam ili ne raditi uopšte samo zato što sve želite na svoj način, retko će vas dovesti do cilja.

Budite prilagodljivi

Da li cilj opravdava sredstva? Teško možemo da se složimo sa ovim jeretičkim principom, ali moramo priznati da često ima više od jednog ispravnog načina da se postigne ista dobra stvar. Uostalom, ništa u Bibliji, čak ni u

medjunarodnom pravu ne daje vodič za ispravnost ili neispravnost nekih običaja u nekim plemenima, narodima ili pak, nekih ličnosti.

Svi smo primetili prečice u gradskim parkovima ili dvorištima koledža. Zar nema već dovoljno staza? “Ne gazi travu”, piše na mnogim znakovima, ali su i dalje mnogi travnjaci uništeni. Univerzitetski službenici su mudro odlučili da prvo zasade travu, pa tek onda naprave staze tako gde se pojavio utaban trag, umesto da znacima primoravaju studente da koriste “pravu stazu.”

Da, “ako ih ne možeš pobediti, pridruži im se,” osim ako se ne rizikuje neki princip. Ako misliš da je umešan neki princip, uveri se da je on nebeskog porekla, a ne tvoj sopstveni, pre nego što počneš da prikupljaš svoje odbrambene snage.

Jedinstvo u različitosti

“Religija Isusa Hrista ne zahteva od nas da izgubimo osobenost svog karaktera već samo da se prilagodimo, u izvesnoj meri, osećanjima i mišljenjima drugih. Mnogi ljudi mogu da se sjedine kroz veru u Boga iako im mišljenja, navike i ukusi po pitanju privremenih stvari nisu jednaki; ali ako u njihovim srcima cveta Hristova ljubav, i ako gledaju ka istom nebu kao svom večnom domu, oni mogu da imaju najsladju i najinteligentniju zajednicu, čudesno jedinstvo.”¹

“Neki... su skloni da gaje duh koji je pokazao apostol Jovan kada je rekao: “Učitelju, videli smo jednog kako isteruje djavole u tvoje ime; i zabranismo mu jer nije krenuo sa nama.” Organizacija i disciplina su od presudne važnosti... Ako su im život i karakter uzorni, pustite sve koji žele, da rade u bilo kom obimu. Možda se neće tačno prilagoditi vašim metodama, ali neka im niko ne izgovori ni reč obeshrabrenja ili osude.”²

Ne držimo se slepo naših sopstvenih mišljenja, ideja i metoda. Pre se prilagodimo principu apostola Pavla koji “je svima bio sve” da bi “kakogod spasao koga”.³

¹ E. Vajt, “Svedočanstva IV,” 65.

² E. Vajt, “Svedočanstva V,” 461, 462.

³ 1 Kor 9:22.

II KAD BIH SAMO MOGAO DA SE ORGANIZUJEM

Svakog dana ljudi gube posao, unapredjenje ili su čak premešteni na niže radno mesto i doživljavaju ozbiljne bračne nevolje zbog svog neorganizovanog života.

Naša neredovnost može mnogo više da ima veze sa našim problemima sa drugima, nego što to možda shvatamo. Čak i raznoslač mleka može da zamrzi i sam izgled vaše kuće zato što jednog dana nije zatekao flaše ispred ulaznih vrata, a sledećeg dana ih je bilo tako mnogo da nije mogao da ih ponese, a uz to se vaše narudžbine menjaju svaki drugi dan.

Deca takodje vole red, a i većina onih koji nisu više deca. Interesantno je kako se čak i hronično neorganizovan čovek uznemiri kada mu nedisciplinovane navike drugih prave probleme.

Teže je sa ljudima nego sa psima

Psi vole da dobiju svoje koske otprilike u isto vreme svakog dana, iako se i u suprotnom ne žale i ne gundjaju mnogo. Oni podnose sa kiselim osmehom. Ali ne očekujte to isto od ljudi. Zapamtite da je lakše slagati se sa psima nego sa ljudima. Muževi i deca će mnogo više da gundjaju nego pas ako im večera kasni dva sata. Da li sledeća pesma opisuje vaš život?

Kad bih samo mogao da se organizujem

Možda je sve u redu sa tobom,
Sa načinom na koji živiš, poslom tvojim,
Ali ja ... , vrlo jasno vidim,
šta tačno nije kako treba sa životom mojim.
Da sam nemaran, nije
ili da obaveze namerno izbegavam;
kao svako drugi, radim,
a ipak, tako malo uradim.
jutro prodje, već je podne;
pre nego što shvatim, noć tu je;
a oko mene, žalim, al' je tako,

nezavršene stvari ne uradi niko.
Kad bih samo mogao da se organizujem!

Često mi je dolazilo
da nije samo čovek važan;
on mora i da ima plan
Možda je sa tobom sve u redu
ali moji problemi čekaju u redu
radim stvari kojih nema mnogo
i to radim bez računa,
ali koje ipak jesu važne,
i rešavaju stvari razne
malo ovog, malo onog
al' ne završih ni jedno
Naprežem se k'o i svako
a opet tako malo je uradjeno
Čudo bi bilo šta bih sve mogao da uradim
Kad bih samo mogao da se organizujem.¹

Sotonin način da oslabi crkvu

Iako se ponekad čini da je zabavna, neorganizovanost nije za šalu.

“Ako ne uvidjamo neophodnost uskladjenog delovanja, i ako smo neuredni, nedisciplinovani i neorganizovani u svojim delovanjima, andjeli, koji su sasvim organizovani i rade u savršenom redu, ne mogu da uspešno rade za nas. Oni se okreću žalosni, jer oni nisu ovlašćeni da blagosiljaju zbrku, rasejanost i neorganizovanost. Svi koji žele saradnju sa nebeskim glasnicima moraju da rade u saglasnosti sa njima. Oni koji su pomazani odozgo u svojim naporima ohrabriće red, disciplinu i jedinstvo delovanja, a onda će Božji andjeli moći da saradjuju sa njima. Ali nikad, nikad ovi nebeski glasnici neće dati svoje odobrenje neredovnosti, neorganizovanosti i neredu.”²

“Greh je biti nepažljiv, besciljan i ravnodušan u bilo kom poslu, ali naročito u radu za Boga. Svaki poduhvat u vezi sa Njegovim delom treba da bude propraćen redom, promišljenošću i ozbiljnom molitvom.”³

“Red je prvi nebeski zakon!”⁴ Da li vas to čudi? Red pre ljubavi? Može li čak i ljubav, bar u ovom svetu, bez definicije i usmerenja, odvojena od svoje “sestre

¹ Art of Homemaking.

² E. Vajt, “Svedočanstva za Propovednike,” 28.

³ E. Vajt, “Evangelizam,” 94.

⁴ E. Vajt, Svedočanstva II, 459.

bliznakinje ... dužnosti”¹ proizvesti dobre rezultate? Odgovor je NE, jer je ljubav bez sadržaja koji joj Bog daje beznačajna u najboljem slučaju, a u najgorem – destruktivna.

Pet minuta zakašnjenja

Da li u ovoj izjavi Hannana Cowley iz XVIII veka odjekuje i tvoj očaj? “Celog života kasnio sam pet minuta!” Ne odustaj. Možeš da se promeniš. Bog nam zapoveda: “Nikada nemoj da kasniš na sastanak”² a “sva Njegova naredjenja osposobljavaju.”³

Samo oni koji imaju naviku da stalno kasne mogu da znaju koliko je teško savladati je. Ali nije nemoguće poraniti pet minuta umesto zakasniti. Jedan uspešan američki biznismen je rekao: “Svoj uspeh dugujem tome što sam uvek dolazio 15 minuta ranije.” Da je ova stvar tačnosti obično samo problem odluke, discipline i navike jeste potkrepljena činjenicom da osoba koja kasni to uvek čini bilo da je zakazano vreme 9:30, 9:00 ili 8:30!

“Osobe koje nisu usvojile naviku da štede vreme trebalo bi da postave pravila koja će ih podsticati na redovnost i brzinu!”⁴ “Poslovni ljudi mogu istinski da budu uspešni samo ako imaju redovno vreme za ustajanje, molitvu, obroke i odmaranja. Ako su redovnost i red neophodni u poslovnom svetu, koliko su tek u radu za Boga!”⁵

Radna sveska

Uvek iznova sam zadivljen praktičnim savetima Duha proroštva o svakoj fazi i problemu življenja. Mnogi, ako ne većina uspešnih ljudi nalaze da je usvajanje ovih saveta u velikoj meri povećalo njihovu produktivnost i sreću, bilo da su pastori ili domaćice, kolporeteri ili sekretarice. “Kada ustanete ujutro, razmislite, koliko je god to moguće, o poslu koji morate da obavite tokom tog dana. Ako je neophodno, uzmite malu svesku u koju ćete upisivati stvari koje treba da se urade i postavite sebi vreme za koje ćete to uraditi.”⁶

Jednom sam čuo R. H. Pirsona da je rekao: “Kratka olovka je bolja od dugog pamćenja.” Istina!

¹ E. Vajt, “Svedočanstva III,” 195.

² E. Vajt, “Evangelizam,” 650.

³ E. Vajt, “Poruka Mladima,” 101.

⁴ E. Vajt, “Evangelizam,” 650.

⁵ E. Vajt, “Sluge Jevandjelja,” 278.

⁶ E. Vajt, “Sluge Jevandjelja,” 652.

Ako želiš malo više duševnog mira, srećniji život u kući, više uspeha na poslu, zadovoljniju decu, pomoć nebeskih anđela i manje kajanja,

ORGANIZUJ SE.

12 VAŽNO JE DA IZGLEDAŠ NAJBOLJE ŠTO MOŽEŠ

Neki hrišćani su se zadovoljili time što su izvršili svoju “reformu oblačenja” izbacivši iz garderobe “kutiju sa nakitom” i oslobodivši kozmetiku od onog što ne bi trebalo da stavljaju. Postoji mnogo takvih stvari. Ali koliko god da je važno ono što “ne bi trebalo” pogledajmo ovog puta ono “što bi trebalo.”

Uvećaj svoj uticaj

“Uticaj vernika bi se udesetostručio kada bi se ljudi i žene koji prihvate istinu, a pre toga su bili nepažljivi i neuredni u svojim navikama, uzdigli i posvetili istinom tako da prihvate navike urednosti, reda i dobrog ukusa u svom oblačenju. Naš Bog je Bog reda, i On nikako nije zadovoljan rasejanošću, prljavštinom ili grehom.”¹

Da li grešim ako zaključim da Bog nije ništa manje nezadovoljan očiglednim nedostatkom dobrog ukusa, urednosti i čistoće u našem spoljašnjem izgledu nego što je bilo kojim drugim grehom? Da li je sestra koja kaže: “Nije mi važno kako moja kosa izgleda,” dala dokaz poniznosti ili lenjosti i nemara za slavu Božjeg imena? Mi ne moramo baš da ohrabrujemo zatezanje lica, ali može biti da je onima medju nama koji su nemarni u pogledu svog izgleda potrebno “zatezanje duše.”

Dobar ukus, ali ne ponos

Čuo sam propovednike kako govoreći o napadnoj šminki, upadljivoj frizuri, puno nakita i neskromnoj odeći spravom kažu: “Po onome što je spolja možeš da vidiš šta je iznutra.” Ali zar ni suprotna krajnost nije pokazatelj unutrašnjeg nereda? Kada govori o onim koji se oblače bez reda i ukusa, i misle da je pristojnost i urednost znak ponosa, nadahnuto pero kaže: “Oni koji su nemarni i neuredni u oblačenju retko vode razgovore koji uzdižu i imaju malo plemenitih osećanja.”²

¹ E. Vajt, “Poruka Mladima,” 349, 350.

² Child Guidance, 415.

Izgubljene duše zbog lošeg odevanja

“Mnoge duše su izgubljene zbog neurednosti pastora... Neki koji rade u svetoj službi oblače se tako da potkopavaju uticaj onoga što rade. Postoji očigledan nedostatak ukusa u slaganju boja i kroju odela.”¹

Da li je moguće da će duše biti izgubljene zato što ne obraćamo pažnju na pravilnu kombinaciju boja? Da li je naš veliki Stvoritelj zainteresovan za urednost i kroj našeg odela? Rečeno nam je da naša odeća treba da odražava “ljupkost” i “prirodnu lepotu.”² Treba da se trudimo da “izgledamo što je moguće bolje,”³ ali da se “previše ne doteramo” ni da se oblačimo “neuredno i ležerno.”⁴ Izgleda da nema ničeg licemernog ili oholog u tome da izgledaš najbolje što možeš.

Kakav uravnotežen savet? “Opremite svoju decu prikladnom odećom, tako da ih ne vredjaju zbog izgleda, jer ovo će biti štetno za njihovo samopoštovanje... Uvek je ispravno biti ugadjeno i prikladno odeven, onako kako dolikuje vašim godinama i položaju u životu.”⁵

Našem nebeskom Ocu je čak stalo do našeg samopoštovanja!

Učenica koja je hrišćanka ne treba da se oblači kao baka niti baka hrišćanka kao tinejdžerka! On dozvoljava da “položaj u životu” bude uzet u obzir u odredjivanju prikladne odeće.

Ako želite da imate deset puta veći uticaj na dobro i više samopoštovanja, veće poštovanje vaše žene, muža, ili dece

UČINITE SVOJ IZGLED ŠTO BOLJIM.

¹ E. Vajt, “Evangelizam,” 671.

² E. Vajt, “Život i zdravlje,” 289.

³ E. Vajt, “Svedočanstva VI,” 96.

⁴ Child Guidance, 415.

⁵ Child Guidance, 425.

13 BITI MLAD

Nikada nemoj da potcenjuješ svoju mladost ili mladost drugih.

K. H. Wood nas podseća: “Mnoge istorijske podvige su izveli mladi ljudi. Aleksandar Makedonski je osvojio svet u trideset i trećoj. Isak Njutn je otkrio zakon gravitacije u dvadeset i trećoj. Jovanka Orleanka je postala slavna i spaljena je na lomači u devetnaestoj. Lindberg je preplovio Atlantik u dvadeset i petoj.

“Mladi ljudi su takodje bili u prvim redovima mnogih religijskih podviga. Martin Luter je objavio teze koje su dale podstrek Nemačkoj Reformaciji kada je imao trideset i četiri. Žan Kalvin se svim silama borio za Reformaciju u devetnaestoj. Rodžer Vilijams je bio proganjan kao jeretik u trideset drugoj. Džejms Vajt je propovedao u dvadeset prvoj; i za šest sedmica 1000 duša se obratilo. J. N. Loughlough je počeo da propoveda adventnu vest u dvadesetj. Elen Harmon je izabrana za posebnog Božjeg vesnika kada je imala samo sedamnaest.”¹

Fatalni proračun

“Odrasli ponekad izražavaju nedostatak poverenja u omladinu zato što misle da su mladi nespremni da se suoče sa teškoćama u životu. Ovaj stav prema omladini nije nov. Pre oko 3000 godina kralj Saul je pokušao da spreči i sam pokušaj mladog Davida da se bori protiv Golijata. Zapazite ovaj nedostatak poverenja u omladinu. On je rekao: "Ne možeš ti ići na Filistejina da se biješ s njim, jer si ti dijete, a on je vojnik od mladosti svoje.” (1 Sam 17:33)

“Golijat se podsmehnuo na pomisao da je mladić bio sposoban da se bori sa njim. Kada je Filistejin ugledao Davida, on ga je potcenio jer bio je vrlo mlad.”² Golijatovo izazivanje Izrailja izgleda da je dostiglo svoj vrhunac u njegovom apsolutnom preziranju Davidove mladosti. Ali njegov pogrešan proračun vezan za Davida bio je kobna greška. On ga je naveo da u krajnjem preziru i izazivanju baci svoju kacigu. Golijat je očigledno verovao da svi mladi nužno nemaju dovoljno iskustva. Kako je grešio!

“Vrhunski menadžment gigantske industrije traži kao nikada do sada ljude i žene koji imaju taj Bogom dani magični dodir u ljudskim odnosima koji im

¹ Kenneth Wood, “Meditations for Moderns,” 296.

² Curtis Quackenbush, “The Essential Preparation,” Review and Herald, 6. avgust 1964.

osigurava brz napredak u oblasti menadžmenta te postaju rukovodioci provereni u postojanosti i mudrosti, mladji nego ikada pre.”¹

Ako ste stariji, ne gledajte s prezirom na ideje i napore mladih, samo zato što su mladi po godinama.

Dobar recept

S druge strane mladi radnici ne smeju da zahtevaju poštovanje od starijih – oni moraju da ga zasluže. Ako osećate da se prema vama loše ponašaju, može biti da je krivica u vašem stavu, a ne u vašim godinama. Savet mladom Timotiju nije dat kao sredstvo za zahtevanje poštovanja. Evo kako je Dr. Filips preveo 1 Tim 4:2: “Nemoj da dozvoliš da te ljudi gledaju s visine zato što si mlad; postaraj se da se ugledaju na tebe zato što si ti njima uzor u svom govoru i ponašanju, u svojoj ljubavi, veri i iskrenosti.”

I zapamti, istinski mudra omladina, čak i sa zadivljujućim diplomama univerziteta, nikada neće misliti da je toliko mudra da više ne može da uči. Uvek će imati volje i želje da uči.

Ukori mudrog

“Karaj mudra i ljubiće te. Kaži mudrome, i biće još mudriji; pouči pravednoga i znaće više.”² “Onaj koji neće da uči ni od koga osim od sebe, ima budalu za učitelja.”³ “Niko nikad neće ni početi da bude neko dok ne nauči da poštuje one koji su već postali neko.”⁴ Sledbeništvo uvek ide pre dobrog vodjstva.

Nije čudo što određeni mladi radnici izražavaju nezadovoljstvo zato što su njihovi nadređeni u poslu manje obrazovani od njih. Oni još moraju da nauče da istinsko obrazovanje i mudrost nisu uvek mereni brojem godina koje čovek provede u školi.

“Ako se ponašate kao dete, onda morate da očekujete da će se prema vama ponašati kao prema detetu” rekao je Gervais svom sinu koji se žalio da je otac često ignorisao njegove stavove u porodičnim zbivanjima.

Ako niste mladi, ne gledajte sa visine na one koji jesu. Ako ste mladi, gledajte da zaslužite poštovanje onih koji su stariji. Nije ni neophodno ni ispravno da se mladost prezire.

“NEKA NIKO NE PREZIRE ... MLADOST.”

¹ Dr. G. S. Ross, Sunshine Magazine, oktobar 1963.

² Priče 9:8,9.

³ Sunshine Magazine, januar 1963.

⁴ Sunshine Magazine, avgust 1963.

14 HRABROST DA SE PRIZNA

Pošto ga je majka kaznila zato što je gadjao kamenjem svog druga, moj četvorogodišnji sin se ovako pomolio za vreme porodičnog bogoslužjenja: “Pomozi mami da ne bude tako surova prema meni, i pomozmi Henriju da ne bude toliko nevaljao da ja više ne bih morao da bacam kamenje na njega.”

Na žalost, ovaj duh samopravdanja nije ograničen na malu decu i postaje manje smešan kada se pokazuje kod nas odraslih. Kako je većini nas teško da priznamo svoje pogreške. Koliko malo razumemo šta znači priznanje svojih grešaka jedno drugom. Često naša priznanja izgledaju otprilike ovako: “Žao mi je što sam onako govorio, ali ti si me tako naljutio.” Da li ste primetili da naša takozvana priznanja svaljuju krivicu na drugog za naše greške?

Glavni krivac

Božje sluge nam daju formulu za priznanje koje će većinu nas učiniti poniznima: “Ako ste priznali jednu grešku a oni dvadeset, priznajte tu jednu kao da ste vi glavni krivac.”¹ Analizirajte kritički vaša priznanaja i videćete da li vi od drugih osoba ili od okolnosti pravite “glavnog krivca,” pre nego od sebe.

Koliko samo sebi nanosimo štetu time što smo puni izgovora. “Od svih ljudskih izuma, verujemo da je najbezzvredniji izgovaranje”² rekao je neko. Reći “žao mi je”, “pogrešio sam” i “izvini” nije znak slabosti, nego snage. Zašto ne biste postali manje popustljivi prema sebi i mislili najbolje o drugima, umesto što kažete preko volje: «Pa, verovatno sam malo preterao u ljutnji, ali...»

“Religija Isusa Hrista će nas voditi da budemo ljubazni i učtivi, a ne tvrdoglavi u svom mišljenju. Trebalo bi da umremo sebi a da druge više uvažavamo nego sebe.”³

“Ako se ponos i sebičnost ostave po strani, pet minuta bi bilo dovoljno da se otklone mnoge poteškoće. Andjeli su ožalošćeni, a Bog je nezadovoljan zbog sati koji su provedeni u samoopravdanju.”⁴

¹ Review and Herald, 16. decembar 1884.

² Sunshine Magazine, jun 1962.

³ E. Vajt, “Svedočanstva III,” 527, 528.

⁴ E. Vajt, “Rani spisi,” 119.

Mušterija uvek greši

Neki od nas su kao policajci na pitanje da li im se sviđa posao koji rade, kažu: "Plata nije baš visoka, časovi su dugi, napolju si na svakakvom vremenu ali ono što najviše volim je da mušterija nikad nije u pravu."¹

Većina se izveštala u umetnosti izvrtanja činjenica na takav način da uvek ispadnu u pravu. Kada je jedan američki trkač pobedio Rusa u trci u kojoj su samo njih dvojica učestvovali, sportski komentator za ruske novine nije znao kako da izvesti o rezultatu a da ne prizna da je Rus pobedjen. Njegov urednik je imao više iskustva. Jednostavno je napisao: "Ivan je stigao drugi, a Amerikanac je bio odmah do poslednjeg."²

Pastor D. M. Maltotl, misionarski vodja dobrovoljac u južnoj Africi, priča o čoveku koji se uzverao na drvo a ostavio svoju ženu i dete same da se suoče sa gladnim lavom. Kada su mu postavljali pitanja o njegovom kukavičluku, imao je spreman izgovor: "Kada se naljutim, ne znam šta radim, i kad sam video lava pored moga deteta toliko sam se naljutio da sam se jednostavno popeo na drvo!"

Pogrešili smo

"Dobar vodja uvek prihvata malo veći deo krivice, a malo manje časti nego što mu zaista pripada." Jedno vreme sam radio kao drvodjelja kod jednog nadzornika koji je i sam radio. Kada bi njegovi radnici napravili grešku, čak i skupu grešku, on bi rekao gazdi: "Mi smo pogrešili." A kad je on na bilo koji način bio odgovoran za grešku, rekao bi: "Ja sam napravio grešku."

Budimo oprezni da ne bismo postali kao i pastor koga je opisao pastor E. E. Klivlend: "Povremeno srećem pastore koji ne veruju nikome osim sebi. Za njega, vodjstvo je prokletstvo, kada on ne vodi. A neslaganje sa tuđim mišljenjem je više nego privilegija, to je obaveza. Iz njegove tačke gledišta svi dogovori su politika, a jedinstvo znak laodikijske apatije. On uspeva da stvori sukobe i uživa dok odvaja "braću". U njegovim očima crkva ne može da učini ništa dobro, a on lično, ništa pogrešno. On bi sačuvao sve što crkva potroši, a potrošio ono što crkva uštedi. I ne samo to, on bi potrošio sa drugim ljudima na drugačije stvari.

Naša najkobnija sklonost da čvrsto držimo do svog mišljenja može da se izrazi ovom malom introspekcijom: "Mi nikad ne gajimo zla osećanja prema onima koji se ne slažu sa našim pogledima, mada često žalimo što toliko mnogo ljudi nije u pravu!"³

¹ Sunshine Magazine, avgust 1964.

² The Ministry, decembar 1964.

³ Sunshine Magazine, avgust 1965.

Dobro je biti dobro obavješten, ali bolje ćete se slagati sa ljudima ako se ne budete plašili da povremeno kažete: “Ne znam.” Naprimer, nekoga na ulici zapitate da vam pokaže kojim putem da nastavite. Šta ćete pomisliti o toj osobi ako se ona ustručava da kaže da ne zna i pošalje vas u ćorsokak? Pre više godina jedan nastavnik je pitao redom svoje učenike: “Šta je struja?” Nekoliko njih je oprezno odgovorilo: “Ne znam.” Jedan je rekao: “Ja sam znao, ali sam zaboravio.” Učitelj je uzviknuo: “Kakav gubitak za nauku! Jedini koji je ikada znao, zaboravio je!” Najbolje je znati, ali ako ne znaš, priznaj.

Neki od nas bi svakoga dana trebalo da se mole da im Bog pomogne da prihvate ispravke i savete mirno, čak zahvalno. Kada je veliki David, svestan da je bio predodređen da postane car naroda, dobio prekor od ponizne farmerove žene Avigeje, on je odgovorio sa pokajanjem i zahvalnošću: “Da je blagosloven Gospod Bog Izrailjev, koji te danas posla meni na susret! I da su blagoslovene riječi tvoje, i ti da si blagoslovena, koja me odvratila danas da ne idem na krv i osvetim se svojom rukom.”¹ “Postoji mnogo onih koji misle da je hvale vredno kada strpljivo prihvate ukor, ali kako je malo onih koji prihvataju popravke zahvalnog srca i blagosiljaju one koji gledaju da ih sačuvaju od izlivanja prokletstva.”²

KADA GREŠIŠ, PRIZNAJ

¹ 1 Sam 25:32,33.

² E. Vajt, “Patrijarsi i Proroci,” 667.

15 IMATI MILJENIKE

Elder C. L. Paddock piše o kondukteru koji je vrlo neučtivo vikao na čoveka u radničkom odelu dok je ovaj hramao pokušavajući da udje u voz.

»Hajde stari požuri! Nemamo ceo dan da čekamo«, rekao je.

Kasnije, kada je skupljao karte, jedan putnik ga je upitao: »Da li vi znate ko je onaj stari gospodin?«

»Ne, ne znam ko je, i ne zanima me«, bio je njegov odgovor. Ali kada je saznao da je onaj hromi čovek predsednik železnice, požurio je da se izvini objasnivši: »Mislilo sam da ste samo jedna od naših mušterija«.

»Nije važno ko sam ja«, rekao je stari gospodin, »Da ste bili tako grubi prema bilo kome ko je platio kartu za ovaj voz, ja bih tražio da budete otpušteni. Videli ste da hramljem i trebalo je da mi pomognete umesto što ste vikali na mene.«¹

Da li se u ophodjenju prema drugima češće rukovodimo po tome ko su oni, nego koje su njihove potrebe? Hajde da nastavimo sa čitanjem; preispitajte se i naći ćete odgovor.

Poznato je da je predsednik McKenley ustupio svoje mesto u tramvaju siromašnoj čistačici dok su drugi ostali da sede.² Da li biste i vi učinili to isto?

Vreća Krompira

Čekajući večeru nakon radne subote, odlučio sam da se malo prošetam uzbrdo, iznad mog hotela. Nisam daleko odmakao pre nego što sam ugledao jednu crnkinju kako se muči hodajući uzbrdo sa bebom na leđjima i velikom torbom krompira na glavi. Očigledno da je bila poslana da kupi krompir nakon napornog radnog dana. Bio sam siguran da je njoj rekreacija manje potrebna nego meni. U trenutku sam oklevao. Šta bi drugi pomislili ako bih joj poneo taj krompir? A onda sam se upitao: »Šta bi Isus učinio?« Pomislio sam na moju majku koja je jedno vreme radila kućne poslove za druge da bi pomogla nama deci da ostanemo u crkvenoj školi.

»Mogu li da vam pomognem?«, ponudio sam. Pogledala me je iznenadjeno. Blagi osmeh zahvalnosti osvetlio je njeno lice. »Da, hvala.«, odgovorila je malo oklevajući.

¹ C. L. Paddock, "A Serious Mistake," Review and Harold 6 Maj 1965.

² C. L. Paddock, "A Serious Mistake," Review and Harold 6 Maj 1965.

Nisam siguran šta su ljudi mislili kada su videli jednog dobro obučenog mladog čoveka kako nosi vreću krompira uz brdo, i to afričkoj služavki. Ali ja verujem da bi Isus učinio to isto, samo bez razmišljanja o sebi, čak ni za trenutak.

Vi i ja ćemo nastaviti da imamo probleme sa drugim ljudima sve dok razmišljamo samo o onima koji mogu da nam uzvrate usluge.

Dobri Samarjanin

Komentarišući Isusovu priču o dobrom Samarjaninu, E. G. Vajt kaže: »On je pokazao da naši bližnji nisu samo oni koji su u istoj crkvi kojoj mi pripadamo. To nema veze sa bojom kože ili društvenim položajem. Naš bližnji je svaka osoba kojoj je potrebna naša pomoć.«¹

»On je tako divan čovek!«, rekla je za pastora J. Z. Harkomba jedna mala devojčica kada je on otišao iz njihovog doma.

»Zašto kažeš da je on divan čovek?«, upitao je otac.

»Ali tata, on je u sobi video čak i mene!«

Hajde da i mi uočimo svakoga u sobi, mlade i stare, one »iznad« i one »ispod«, svih boja kože i statusa, one kojima je potrebna pomoć, kao i one koji mogu da pomognu nama.«

Majci nekoliko sinova uključujući i čuvenog heroja Drugog svetskog rata, generala Dagleasa MekArtura, jednom je postavljeno pitanje: »Da li ste ponosni na vašeg sina?«

»Kog?«, odgovorila je sa uzornom nepristrasnošću.

Da li smo mi ponekad pristrasni u svom stavu prema našoj deci, crkvi ili kolegama?

Prevarant

Jedan dečak šetao je sa svojim dedom ulicama Pariza. Kada im je prišao jedan prosjak, deda je dečaku dao sitniš da da prosjaku. Deda je kasnije ukorio dečaka što nije skinuo šešir u znak pozdrava kada je spuštao sitniš u prosjakove ruke.

»Zašto bi?« upitao je. »Prosjak je bio slep.«

»A«, rekao je deda, »Kako znaš? Možda je bio prevarant.«

»Hrišćanstvo će od čoveka da napravi gospodina,«² čak i u prisustvu prevaranta.

¹ E. Vajt, "Hristove Očigledne Pouke," 376.

² E. Vajt, "Ministry of Healing," 489.

Spašavanje neprijatelja

Za vreme Američke revolucije u Pensilvaniji je živeo verni evandjeoski radnik Piter Miler. Pored njega je živeo čovek koji mu se oštro suprostavljao i otvoreno vredao njega i njegove sledbenike. Ovaj čovek je zbog izdaje osudjen na smrt.

Čim je presuda objavljena, Miler je peške krenuo kod generala Vašingtona da bi se zauzeo za život ovog čoveka. Rečeno mu je da molba za njegovog prijatelja ne može biti prihvaćena.

»Mog prijatelja! On nije moj prijatelj«, odgovorio je Miler, »U životu nisam imao većeg neprijatelja od njega.«

»Šta?«, upitao je Vašington, »Vi ste hodali 60 milja da spasete život vašem neprijatelju? Sada sagledavam ovo u sasvim novom svetlu. Prihvatiću molbu za pomilovanje.«

Molba je prihvaćena i Miler je istog trenutka krenuo na mesto egzekucije. Stigao je baš kada je čovek odveden na gubilište. Izdajnik, videvši Milera u gužbi, uzviknuo je: »Pa to je stari Piter Miler. Došao je čak iz Efrate da bi uživao dok gleda kako visim?«

Ove reči su izgovorene s teškom mukom pre nego što je Miler istupio i predao pomilovanje u ime ovog čoveka. Život njegovog najvećeg neprijatelja je pošteditelj.

Ovo isto je i Bog učinio. »Kad smo se pomirili s Bogom smrću sina Njegova dok smo još bili neprijatelji...«¹

Prava hrišćanska ljubav

Prava hrišćanska ljubav će prigrliti čak i one koji su nam namerno ili nenamerno naneli bol ili patnju. Mi se sa možda neopravdanom ironijom sećamo Jovovih tešitelja; ali ipak »Gospod povрати što beše uzeto Jovu« kada se pomolio za svoje prijatelje. Bio je blagosloven kada je odbacio svoj stav – svetiji sam od tebe i kad više nije bio pravedan u sopstvenim očima.²

Hrišćanski međjuljudski odnosi su nepristrasni. Naučimo lekciju istinske hrišćanske ljubavi.

NE PRAVI RAZLIKE MEDJU LJUDIMA

¹ Rim 5:10.

² Jov 42:10;32:1.

16 STOMAK I REČI

Dan na poslu bio je teži nego obično. Pokušavao si da ubediš sebe da će ti šest sati sna biti dovoljno. Osećao si glad dok si završavao to poslednje poglavlje oko 11:45, a imao si keksa (ne više od tri-četiri ili ih je bilo šest?) i čašu mleka. San je brzo došao, ali i jutro. Dodatno »dremuckanje« se produžilo na pola sata, te si otišao bez doručka. Ionako nisi osećao glad. Uštipak u deset će biti dovoljan.

Sada je 18:45. Ni minut ranije nisi mogao da stigneš kući. Tvoj stomak je uznemiren, iako nisi danas mnogo jeo.

»Ove tablete uopšte ne pomažu«, gundjaš. Glasovi srećne dece, tvoje dece, kao da ti lupaju po glavi. Tri aspirina te nisu sasvim oslobodila od glavobolje.

Problemi sa ljudima, čak i kod kuće? Vi volite svoju porodicu, naravno! Ali čovek prosto mora da ima neko mesto gde će da »pusti ventile« nakon teškog dana, zar ne? Da li moram baš najbolje da se ponašam čak i kod kuće? pitate se. »Možda bi ona htela da zamenimo mesta na dan ili dva. Onda bi razumela.« I tako počinje još jedno »prijatno« veče. Zašto moj dom ne može da bude taj nebeski odmor o kome sam čitao?« pitaš se.

Kradljivci strpljenja

»Skoro da je nemoguće da neobuzdana osoba postane strpljiva.«¹

Strpljenje – ta retka i divna crta karaktera, koja kada postoji, rešava ili štiti od velikog dela naših problema sa drugima. Tužno je, ali istinito, da mi tako često dozvoljavamo neobuzdanosti da nam krađe strpljenje!

Kako možemo da očekujemo čak i od psa da nam se obraduje (kad nas vidi) kada smo polubolesni i »ljuti na ceo svet«, zbog naših preterivanja – u radu, u jelu, čitanju, slušanju i gledanju; ili zanemarivanju važbanja, spavanja, igranja, odmaranja i molitve?

Zar se ne izvinjavamo prečesto zato što smo izgovorili pogrešne reči, zato što gundjamo i mumlammo po kući? Nasledili ste loše predispozicije? Moguće. Ali ne zaboravite da čak i priroda nekih životinja u velikoj meri može da se promeni samo uz pomoć podešavanja kvaliteta i količine hrane koja im se daje. Ne dozvolite da vam trenutna zadovoljstva, prejedanja ili bilo koja druga vrsta neumerenosti krađe srećne porodične odnose.

¹ E. Vajt, "Moj Život Danas," 97.

Bolesni stomaci i crkveni odbori

Da li vaša samokontrola ili njen nedostatak ima neke veze sa napredovanjem ili nazadovanjem u radu crkve?

»Posledice pogrešne ishrane se vide na Savetima i na sastancima Odbora. Na mozak utiče stanje stomaka. Nered vezan za stomak stvara nestabilno stanje uma, te se mnogi tvrdoglavo drže pogrešnih mišljenja. Mudrost takvoga je ludost kod Boga.

Ovo je uzrok stanja na mnogim odborskim zasedanjima gde se pitanjima koja traže pažljivo ispitivanje, pridaje malo pažnje, a odluke od najveće važnosti donose se u žurbi. Tamo gde je postojalo jasno jedinstvo mišljenja odlučni negativci su potpuno menjali atmosferu koja je prožimala sastanak. Ovakvi slučajevi su mi predstavljani uvek iznova. Iznosim ove slučajeve zato što sam poučena da kažem mojoj braći u službi: Ako ste neumereni u jelu, vi nećete biti u stanju da vidite razliku između svete i obične vatre.

Neka našim jezikom i mislima upravlja čist um a ne stomak. Čuvajmo se da ne bi umesto čistog uma nama upravljao stomak.«¹

OBUZDAVAJ SE.

¹ E. Vajt, "Svedočanstva VII," 257,258.

17 KAŽI HVALA

Ova kratka priča se često ponavlja zato što govori o nezahvalnosti koja je česta pojava.

Jedna mladja dama ušla je u gužvu gradskog autobusa. Umoran mali čovek je ustao i ustupio joj mesto. Na trenutak je zavladao tišina.

»Molim?« rekao je umoran čovečuljak.

»Nisam ništa rekla«, odgovorila je mlada žena.

»Izvinite«, rekao je on, »Mislio sam da ste rekli hvala.«

Da li se mi odrasli još uvek ponašamo kao mala deca koju treba podsećati da kažu »hvala«.

Koliko često ste zabavljali ljude u vašem domu, ponekad potpune strance, da biste olakšali teret njihove usamljenost, a da niste dobili ni najmanji znak zahvalnosti?

Koliko često su opterećene žene bile primorane da zanemare svoju decu i ostale dužnosti da bi svoj dom pretvorile u nekakav hotel, a kasnije su mogle da kažu za većinu svojih gostiju: »Od tada mi se više uopšte nisu javili!«

Gorka žaoka

Iako svoja dobra dela ne činimo iz želje za slavom, čak je i sveti Josif teško podnosio nezahvalnost. Kraljev peharnik je izrazio duboku zahvalnost za tumačenje svog sna, ali kada je oslobođen iz zatvora, zaboravio je na Josifovu ljubaznost prema njemu. »Još dve godine je Josif ostao u zatvoru. Nada koja se razgorela u njegovom srcu postepeno se gasila, a svim drugim iskušenjima se još pridružila gorka žaoka nezahvalnosti.«¹

Nesebični Isus »žudi da mi osetimo zahvalnost zbog velikog plana otkupljenja ... i da pred Njim hodimo ... sa zahvalnošću i odavanjem hvale...On čezne da vidi zahvalnost u našim srcima ...Slaviti Boga iskreno iz celog srca isto je tako naša dužnost kao i molitva.«²

U preživljavanju agonije u Getsimaniji, Isus je imao »žarku želju da čuje koju reč utehe« od Njegovih zaspalih učenika. »Da je samo mogao da zna da su Njegovi učenici razumeli i bili zahvalni za Njegovu značajnu odluku sa kojom se suočavao u

¹ E. Vajt, "Patrijarsi i Proroci," 219.

² E. Vajt, "Hristove Očigledne Pouke," 299.

njihovu korist »bio bi osnažen«.¹ Ova pospana trojica su mogla da obave posao bezgrešnih anđela, da uteše i ohrabre Spasitelja u tom času, ali navika nezahvalnosti ih je lišila ove prednosti.

Iako laskanje može da bude prevarno neka vas to ne navede na zaključak da su izrazi iskrene zahvalnosti pogrešni. Ako je ljudska priroda našeg Gospoda mogla biti osnažena i utešena kroz izraze podrške i zahvalnosti ne bi trebalo ni da mi uskraćujemo ovo ohrabrenje onima koji se sa nama bore na putu do neba. Naučite da pravite razliku između laskanja i iskrenih izraza zahvalnosti.

»Trebalo bi da zaboravljamo na sebe i da uvek tražimo prilike, čak i u malim stvarima, da pokažemo zahvalnost za usluge koje smo primili od drugih.«²

Nezahvalnost je greh

Da li smo ti i ja nekada bili krivi zato što smo primali darove, gostoprimstvo i ljubaznost od drugih bez osećaja i izraza zahvalnosti? I da li je to važno? Nezahvalnost je sigurno jedan od najčešćih grehova ovog doba. Greh? Da, greh – problem duše. Isus je prepoznao nezahvalnost kao znak siromaštva duše kada je rekao onom jednom zahvalnom gubavcu: »Gde su dakle devetorica?«³

Pretpostavljam da mi povremeno izražavamo »zahvalnost«, iako je ne osećamo, samo zato što su nas naše mame tako često podsećale da kažemo »hvala«. Ali, ako nismo istinski zahvalni – od srca – za ljubaznost koju nam pokazuju Bog i ljudi, često ćemo se naći među onih »devet«.

»Ako ne razvijate vedar, radostan, zahvalan duh, Sotona će vas na kraju potčiniti svojoj volji.«⁴

Istinska zahvalnost je dar od Boga, kao što su i ostale hrišćanske vrline. Da li vam je žao zbog vaše nezahvalnosti? Priznajte to Bogu, mužu ili ženi, detetu ili prijatelju. Tada će Hristos ući u vaš život i učiniti da budete onaj koji se »povrati« »hvaleći Boga iza glasa.«⁵

BUDITE ZAHVALNI.

¹ E. Vajt, "Čežnja Vekova," 688.

² E. Vajt, "Svedočanstva V," 539, 540.

³ Luka 17:17.

⁴ E. Vajt, "Svedočanstva I," 704.

⁵ Luka 17:15,16.

18 NE GOVORI ZLO

»Ako je jedna od životinja kod nekih vrsta, ranjena i padne, ostale je rastrgnu. Isti okrutni duh se može videti kod nekih ljudi i žena koji sebe nazivaju hrišćanima. Ima nekih koji ističu greške drugih da bi skrenuli pažnju sa sopstvenih ili da bi dobili zasluge kao revnitelji za Boga i crkvu.«¹

Mladi par došao je u crkvu naporima literarnog evandjeliste. Jedan vernik crkve je smatrao da je neophodno da sa njima podeli činjenice koje dokazuju da su vodje u lokalnoj crkvi daleko od savršenstva. Oni su se šokirali, i skoro obeshrabrili svojom novostečenom verom.

U domu adventista sedmog dana bilo je u toku biblijsko proučavanje. Glasovi iz kuhinje skoro su potpuno zaokupili pažnju potencijalnih obraćenika. Raspravljalo se o nekim prljavim delima palih propovednika. Došlo je do iznenadnog prekida biblijskih časova. Mi nesumnjivo nikada nećemo saznati koliko mnogo štete su naneli tračevi, kritikovanje i zli jezici.

Sotonino naročito iskušenje

Sigurno postoji razlog za postojanje tolikog broja nadahnutih tekstova koji nas upozoravaju na opasnost kritikovanja i ogovaranja. Razlog je taj što je navika objavljivanja i zadržavanja na nedostacima drugih »Sotonino posebno iskušenje, kojim teži da potkopa delo.«²

Ne varajmo se mišlju da kritikovanje i ogovaranje nije štetno ako je istina. Mi sebi čestitamo što govorimo samo čistu istinu i ne kažemo ništa čoveku iza leđa što ne bismo rekli i u lice. To ne uklanja krivicu sa nas niti štetu koja je naneta.

»Ako u bratu postoji jasan greh, ne prenosi to drugome,«³ naglašava Božja sluškinja. Mi ovde govorimo o otvorenim gresima; stvarnim a ne umišljenim nedostacima, ali savet je: »ne prenosi to drugome.«

Time što naše primedbe počinjemo sa: »Pretpostavljam da ne bi trebalo ovo da kažem ali...,« ne čini nas manje krivima. Čak i kada smo u iskušenju da se samo žalimo na ono što je neko rekao ili učinio poručeno nam je da pre »pohvalimo nešto u životu ili karakteru te osobe.«⁴

¹ E. Vajt, "Svedočanstva V," 59.

² E. Vajt, "Evangelizam," 634.

³ E. Vajt, "Svedočanstva I," 165.

⁴ E. Vajt, "Zdravlje i Sreća," 492.

Jedna od ovakvih zamerki o tome šta je neko rekao dospela je i do mene. Moj doušnik i dobar prijatelj momentalno je uvideo svoju grešku i izrazio kajanje: »Nije trebalo da ti to kažem. Ti si mislio da je on baš dobar čovek, a ja sam ti sad stvorio predrasudu prema njemu.«

I jeste. Njegovo pokajanje je bilo iskreno i prihvaćeno, ali prekasno. Moje uvažavanje tog čoveka se smanjilo.

Moli

»Mi nemamo ni trenutak vremena za kritiku i optuživanje. Neka oni koji su to činili u prošlosti padnu na svoja kolena u molitvi.«¹

»Svi sagrašiše i izgubili su slavu Božju.« (Rimljanima 3:23). Da li onda iznenadjuje činjenica da mi možemo da provedemo čitav život kritikujući, a da ne izgovorimo ni jednu laž? Sama činjenica da smo mi sami toliko grešni treba da učini da se osećamo kao Dvajt L. Mudi koji je rekao: »Toliko sam imao nevolja sa samim sobom da nisam imao vremena da tražim greške kod drugih.«² Ustvari, većina naših sumnjičenja drugih je pokrenuta onim što znamo o sebi. »Ako instistirane na savršenstvu, zahtevajte to prvo od sebe!«³

Neko je rekao: »Postoje dve vrste ljudi: dobri i loši. Podelu su napravili dobri.« Da, mi često sebe ne stavljamo u kategoriju »loših«. Ali suočimo se sa činjenicom da smo svi »loši« po prirodi, izgubljeni, iskvareni grešnici, spašeni samo milošću – treba nam pomoć više nego kritika i osuda i kamenovanje. Isus je rekao: »Koji je medju vama bez grijeha neka najprije baci kamen na nju.«⁴

Ljudi u vašim ustima

Kako je čudno pomisliti da um može da postane toliko izopačen da zapravo uživa u razmišljanjima o gresima i manama drugih! Ipak sluškinja Gospodnja tvrdi da »ima mnogo onih koji nalaze osobito zadovoljstvo u raspravljanju i razmišljanju o manama, bilo izmišljenim, bilo stvarnim, onih koji nose teške odgovornosti u vezi sa Božjim delom.« »Ove osobe«, ona nastavlja »su duhovno zakržljali stalnim zadržavanjem na padovima i greškama drugih. One su moralno nesposobne da razlikuju spoznaju dobra i plemenita dela, nesebična nastojanja, pravi heroizam i požrtvovanost... Oni ne razvijaju ono milosrdje koje bi trebalo da odlikuje hrišćanski život. Oni svakog dana sve više nazaduju i postaju sve skućeniji u svojim

¹ E. Vajt, "Svedočanstva VIII," 36.

² Sunshine Magazine, avgust 1963.

³ Sunshine Magazine, jun 1963.

⁴ Jovan 8:7.

predrasudama i pogledima. Sitničavost u njihovom životu i atmosfera koja ih okružuje su otrovni za mir i sreću.«¹

Ipak može da se nadje nešto dobre religije u rečima koje je izgovorio stari kanibalski poglavica svom sinu: »Mladiću, nemoj da pričaš dok imaš ljude u ustima!« Dokle god su naši umovi i usta puni loših stvari o ljudima, biće mudro da uopšte ne pričamo.

Neznanje stvara kritikovanje

Koliko je naših kritika i nalaženja grešaka kod drugih zasnovano na ignorisanju činjenica! Kada je jedan svetionik bio u izgradnji na opasnoj obali zaledjenog Severozapada, jedan par Eskima je posmatrao čitavo dešavanje sa sumnjom. Nakon što je završen, gusta magla se spustila jedne noći, pokrila obalu, svetionik i tlo. Jedan Eskim je trijumfalno rekao drugom: »Rekao sam ti da ti beli graditelji igloa ne valjaju. Svetlo sija, zvono ding-dong, truba hu-hu, ali pala je magla baš kao i uvek!«²

Nadahnuto pero kaže o onima koji kritikuju: »Da je njima bio prepušten taj posao, oni bi ga odbili zbog pratećih poteškoća, ili bi ga obavili sa manje promišljenosti od onih koji su ga obavili.«³

Propovednici za večeru

Otac jedne adventističke porodice se žalio i čudio zbog toga što su mu sva deca napustila crkvu. Njegov bliski prijatelj mu je odsečno odgovorio: »Razlog zbog koga su tvoja deca napustila crkvu je taj što ti svake subote pojedeš propovednika za večeru.« »Nemojte da dopustite da razgovore u vašem domu zatruje kritikovanje Gospodnjih radnika. Roditelji koji gaje duh ovakve kritike ne iznose pred decu ono isto što će ih umudriti na spasenje. Njihove reči teže da potkopaju veru i pouzdanje ne samo dece, već i onih starijih.«⁴

I »ni jedan hrišćanski roditelj ne bi smeo da dozvoli da u porodičnom krugu kruže ogovaranja niti primedbe koje sramote vernike crkve.«⁵

¹ E. Vajt, "Svedočanstva IV," 196.

² Sunshine Magazine, Maj 1963.

³ E. Vajt, "Svedočanstva IV," 196.

⁴ E. Vajt, "Svedočanstva VII," 183.

⁵ E. Vajt, "Svedočanstva V," 242.

Na nebu nema kritika

»Videla sam da su neki duhovno usahnuli. Jedno vreme su živeli gledajući da braću održe na pravom putu gledajući da od svake njihove greške naprave problem. I dok su činili ovo njihova razmišljanja nisu bila o Bogu, ni o nebu, ni o istini nego baš o onome što je Sotona i hteo – o nekom drugom. Zanemarivali su svoje duše, retko su videli ili osećali sopstvene pogreške, jer su se preokupirali greškama drugih a da nisu mnogo gledali svoje duše ili proveravali svoje srce... Videla sam da je cela religija ovih jadnih duša bila gledanje odeće i dela drugih, i iznalaženje njihovih grešaka. Ako se ne promene, na nebu neće biti mesta za njih, jer će oni naći greške i na samom Bogu.«¹

Takozvani reformatori

Bez obzira šta neko govori ili radi, postoje oni koji su spremni da kritikuju. »Ne može da ga pokrene!« izjavio je jedan čovek kada je Robert Falton prvi put javno predstavio svoj parobrod. Konačno su para i dim iskuljali i parobrod se pokrenuo. Zbunjen i bez sumnje razočaran, kritičar je nakon kratke pauze ponovo kazao: »Ne može da ga zaustavi!«

»Sotona mora da završi svoj posao i skuplja sve svoje snage da udari u srce dela. On grabi ljude i žene koji su sebični i neposvećeni i pravi od njih stražu koja posmatra verne Božje sluge i sumnja u njihove reči, dela, motive, gleda da nadje manu i mumla na njihove ukore i upozorenja. Kroz njih stvara sumnju i ljubomoru i gleda da oslabi hrabrost vernih, da zadovolji neposvećene i da anulira trud Božjih slugu.«²

»Mnogi ljudi ovog tipa, sebe nazivaju reformatorima, ali reformatori nisu rušitelji. Oni nikada neće težiti da unište one koji nisu u skladu sa njihovim planovima niti one koji im se ne prilagođavaju... Neučtiv, osudjivački duh nije glavna odlika heroizma u reformama za ovo vreme.«³

»Oni koji osećaju slobodu da ispituju, polemišu i nalaze greške u onome što rade Božje sluge... možda izgledaju kao ponizni ljudi; ali oni obmanjuju sebe i druge. U njihovih srcima su zavist i zle slutnje. Oni potkopavaju veru ljudi u one u koje bi trebalo da imaju poverenja, one koje je Bog izabrao da obavljaju Njegovo delo; i kada ih ukore zbog ovog običaja oni to prihvataju kao ličnu uvredu. Iako govore da rade Božje delo, oni zapravo pomažu neprijatelju.«⁴

¹ E. Vajt, "Svedočanstva I," 145.

² E. Vajt, "Svedočanstva IV," 194.

³ E. Vajt, "Svedočanstva VI," 151.

⁴ E. Vajt, "Svedočanstva V," 274.

Za kritiku je potreban razgovor

Sigurno da postoji vreme za konstruktivnu kritiku, čak i osudu i opomenu, pravim ljudima u pravo vreme na pravom mestu, i na pravi način. Ali čak i ove neophodne dužnosti popravljavanja i discipline donose bol a ne zadovoljstvo obraćenom čoveku. Onaj koji nalazi »naročito zadovoljstvo« u bavljenju grehom u bilo kom obliku pruža dokaz neobraćenog srca. »Srce u kome nije Hristov mir je nesrećno, puno nezadovoljstva; osoba vidi greške u svemu, i unela bi nesklad čak i u nebesku muziku. Život sebičnosti je život zla. Oni čija su srca ispunjena samoljubljem gajiće zle misli o svojoj braći, i govoriti protiv Božjih orudja. Strasti koje Sotona razbuktava su gorak izvor, koji razliva otrov gorčine u život drugih.«¹

Apostol Pavle nas podseća da »bezrodna dela tame« moraju da se ukore, ali zatim dodaje: »jer je sramno i govoriti šta oni tajno čine.«²

NE GOVORI NIKOME O TUDJEM GREHU

¹ E. Vajt, "Svedočanstva V," 488.

² Efescima 5:11,12.

19 NIJE TAKO SMEŠNO

“Nemoj nikada da praviš budalu od sebe i nemoj da dozvoljavaš da drugi prave budalu od tebe,” savetovao je jedan od mojih profesora teologije.

Nikome se neće smeјati više nego propovedniku koji izigrava budalu. Ali da li ste приметili da ljudi ne traže tako često duhovan savet od veselјaka koji su uvek spremni za neku smešnu priču? Zar niste i vi izgubili deo poverenja u crkvene vodje koji uvek imaju neku besmislenу priču koja služi za zasmејavanje? Zar nisu i neke dobre propovedi pokvarene zbog previše humora?

Uzdržano dostojanstvo

Bila je subota poslepodne. U dnevnoj sobi je bilo više ljudi nego stolica. Jedan stariјi čovek, iako su mu nudili stolicu, ponizno je seo na tepih sa mladima. Nјegov domaćin, neadventista, nije bio vidno povredjen ali nikada neću zaboraviti kako je sa razočarenjem gledao tog dobrog čoveka kako nas je čitav sat zabavljao luckastim šalama iz svoje mladosti. “On (Hristos) je bio veoma društven; ali ipak imao je uzdržano dostojanstvo.”¹

Vodje u crkvi često zaboravljaju koliko mnogo ljudi očekuju od njih. Ja nisam video ništa naročito loše u napomenama vodje na božićnoj svečanosti, ali moja mlada sekretarica je bila užasnuta kako je ovaj starešina mogao da ispriča toliko šala u jednom satu!

Širenje smrada

Jednom prilikom sećam se kako je moje poštovanje prema jednom propovedniku poraslo zato što je imao hrabrosti da iznese ozbilјnu propoved nakon tri govornika koji su šalama “sve oborili s nogu.” Zdrav humor nije greh, ali možda je naš humor mnogo više neprikladan nego što mi hoćemo da priznamo. “Mala šala,” kaže mudri čovek, “širi smrad” od onoga koji je inače “na glasu zbog mudrosti i časti.”²

Budi srećan, vedar, prijatan i veseo, ali

NEMOJ PLAĆATI PREVISOKU CENU ZA SMEH.

¹ E. Vajt, “Evangelizam,” 636.

² Propovednik 10:1. (engl.prevod).

20 IZVRŠAVAJ ONO ŠTO PROPOVEDAŠ

“Čini onako kako kažem, a ne kako ja činim!” Ma koliko želeli da vaše dete poslušava ovaj savet, ono će često činiti baš isto što i vi. Jedan pošten otac mi je rekao kako veruje da je njegova sopstvena nedoslednost bila uzrok što su neka od njegove dece otišla iz crkve. Primer je najvažniji u domu. I zar nas ovo pravilo, a možda bolnije život naših vernika, ne podseća da će crkva retko usvojiti više standarde od svojih vodja?”

Krećenje ne pomaže

Svakome je očigledno da “čovekov karakter, kao i ograda, ne može da se ispravi krećenjem! “Bilo bi bolje za nekoga iz sveta da nikada nije video profesore religije nego da padne pod uticaj nekog koji ne poznaje silu pobožnosti.”¹ “Ako želite svom komšiji da kazete šta će Hristos učiniti za njega, dajte mu da vidi šta je Hristos učinio za vas.”²

“Sarvepali Radhakrišan, bivši predsednik Indije, kazao je hrišćanskom misionaru: “Vi hrišćani nama izgledate kao obični ljudi koji daju neobične tvrdnje.” Misionar je odgovorio: “One nisu naše, te tvrdnje su od Hrista.” Radhakrišan je kazao: “Ako Hristos nije uspeo da od vas napravi bolje ljude i žene, da li onda mi mam nekog razloga da pretpostavimo da će On za nas učiniti nešto više?”³

Većina ljudi zna da “je važnije gledati kako čovek živi, nego slušati šta govori.”⁴ Kada sam bio dečak, dok sam stajao pored ulaza u noćni klub, u meni se vodila žestoka borba između želje da krenem za masom, i ideala koji su pred mene postavljeni u subotnoj skoli. Prolazeći pored mene u klub je ušao niko drugi do direktor škole u koju sam išao. Iako mi je Bog dao pobedu, ona je znatno teže postignuta zbog lošeg primera! Da li smo i ti i ja bili krivi zato što smo se ponašali slabije nego što smo propovedali?

¹ E. Vajt, “Svedočanstva V,” 460.

² Frank S Mead “Tarbel’s Teachers Guide for 1964.”

³ R. R. Hegstad, Review and Herald, 8 april 1965.

⁴ Sunshine Magazine, avgust 1964.

Plati sa grešnicima

H. M. S. Ričards, u svojoj knjizi “Pasi ovce moje” priča o propovedniku u Severnoj Karolini koji je živeo pre izvesnog vremena kada su hoteli oslobadjali plaćanja sveštenike koji su na putu. Ovaj sveštenik se zaustavio u jednom malom hotelu šumovitog gradića i nekoliko dana uživao u gostoprimstvu. Ali kada je hteo da ide, njegov domaćin mu je pokazao račun. Iznenadjen, protestovao je: «Mislio sam da je besplatno za propovednike.»

“Pa, jeste”, odgovorio je ovaj, “ali vi ste dolazili da jedete, ali se niste molili za blagoslov. Niko vas nije video sa Biblijom. Pušili ste najveće cigarete. Govorili ste o svemu osim o religiji. Kako onda da znamo da ste vi propovednik? Živite kao grešnik, i sada morate da platite kao grešnici.”¹

Često se napominje našim literarnim evandjelistima: “Ljudi koji kupe knjigu, pročitajte je imajući na umu sliku lica, ponašanje i duh čoveka koji im je prodao; a ovaj nemi uticaj će biti od presudnog značaja pri odlukama koje budu donosili za ili protiv istine.”²

Ludi graditelj

“Tačno je, možete osetiti izvesnu zabrinutost za duše onih koje volite. Možete se truditi da im otvorite rize istine, i u svojoj revnosti prolivati suze za njihovo spasenje, ali kada se čini da vaše reči ostavljaju slab utisak i nema vidljivog odgovora na vaše molitve, vi želite da svu odgovornost prebacite na Boga što vaši napori ostaju bez ploda. Osećate da vaši mili imaju posebno tvrdo srce i da ne odgovaraju na vaše napore. Ali da li ste ozbiljno pomislili da možda krivica leži u vama samima? Da li ste pomislili da jednom rukom rušite ono što težite da sagradite sa drugom?”

“Ponekad ste dopuštali Božjem duhu da ima snagu kontrole nad vama, a ponekad ste poricali svoju veru sopstvenim životom...; jer vaši napori u njihovu korist nisu doneli rezultate zbog vašeg postupanja u životu. Vaša narav, vaše neizgovorene reči, vaši maniri, vaša mrzovolja, nedostatak hrišćanskog mirisa, duhovnosti, pa i sam izraz vašeg lica, svedočili su protiv vas.”³

“Svako do nas zauzima mesto ispred neke vrste propovedaonice i drži neku vrstu propovedi svakog dana.”⁴ Nakon vaše molitve i propovedanja, koju vrstu poruke nosi vaš život? Da li možete da zamislite graditelja koji jednom rukom slaže cigle, a drugom ih ruši?

¹ Kenet Vud, “Meditations for Moderns,” 78.

² E. Vajt, General Conference bulletin 1895, 438.

³ E. Vajt, “Poruka Mladima,” avgust 1963.

⁴ Sunshine Magazine, avgust 1963.

Prethodni citat predstavlja takvu sliku i može nam pomoći da otkrijemo zašto smo tako malo napredovali u vodjenju drugih prema nebu.

Neoborivi argument

“Naš uticaj na druge ne zavisi toliko od onoga što kažemo, koliko od onoga što jesmo. Ljudi mogu da napadaju našu logiku, mogu da se odupiru našim pozivima; ali život nesebične ljubavi je dokaz koji se ne može poreći.”¹

Iskrenost i pobožan život će nadoknaditi mnoge nedostatke u vašem radu. Propovedanje i poučavanje možda nisu vaš poziv. Možda vam je gramatika slaba strana, a možda čak i vaše razumevanje proročanstava nije baš kako treba. Ali vi ćete još uvek propovedati najsnažniju propoved “u korist jevandjelja” ako ste “hrišćanin koji je ljubazan u ophodjenju sa drugima i koji ume iskreno da voli.”²

Da niko ne živi samo za sebe i da nisam u pravu kad mislim da je moj način života »moja stvar«, lepo je izraženo u sledećoj pesmi:

U MOJ VRT

Tvoje seme leti u moj vrt prijatelju,
Kada god vetar duva;
Ono leti na krilima vetra danju,
A noću ga nosi bura.

Šta god da gajiš u svom vrtu prijatelju,
Cveće ili krov, od ovo dvoje
Jeseć će doći, vetar će duvat,
Rasejaće semenje tvoje.

Reči tvoje prijatelju, u moj život uleću;
Bilo dobre ili zle,
Misli tvoje lete kao leptiri ljubavi,
Ili bodu i ubijaju, gle.

Osmesi tvoji u moje srce sleću dragi prijatelju
I u srce komšija preko puta,
Od pupoljaka cvetove ljubavi stvaraju
Izlivaju blagoslove svakog minuta.

¹ E. Vajt, “Čežnja Vekova,” 142.

² E. Vajt, “Zdravlje i Sreća,” 470.

Tvoj život je vrt ljubavi, dragi prijatelju,
I zasadjem ljubaznim delima
A vetar preko ograde puni
Moj vrt sa tvojim semenima.¹

Zapamti, Isusov život bio je »vidjelo ljudima.«² Neka se njegov život pokaže u meni i tebi da bismo i mi mogli da budemo svetlost u ovom mračnom svetu.

ŽIVI ONO ŠTO PROPOVEDAŠ

¹ Sunshine Magazine, jun 1964.

² Jovan 1:4.

21 PESIMISTA

“Život je neizlečiva bolest,” rekao je Abraham Kuli. “Čovekov najveći zločin je što je rođen,” tvrdio je De la Bars. Kako pesimistični, kako morbidni, kako su sasvim mučni i mračni izrazi ovih pisaca sedamnaestog veka! Da li smo i mi u dvadesetom veku krivi, možda nesvesno, za to što tako često posmatramo mračnu stranu?

“The Johannesburg Daily Star” od 16. juna 1963., izneo je priču o jugoslovenskom vozaču kamiona Vojinu Popoviću, koji je žrtvovao svoj život gledajući na najmračniju moguću stranu loše situacije u kojoj se našao.

Njegovo vozilo se sudarilo sa motociklom na kome je bilo dvoje ljudi. Videvši ih kako leže pod njegovim kamionom, očigledno mrtve, Popović je izvadio pištolj i ubio se.

Par je još uvek živ – vozač motocikla se izvukao sa lakšom povredom glave, a njegova žena je samo polomila nogu. Ali pesimista je mrtav! Mi svakako možemo da dobijemo sve, a ništa da ne izgubimo time što ćemo biti optimisti i vedri čak i za vreme kušanja.

Gledaj sa vedrije strane

Onima koji su u Božjem delu u iskušenju da se obeshrabre, Elen Vajt kaže: “Pojaviće se poteškoće da bi se isprobali vaša vera i strpljenje. Suočite se hrabro sa njima. Gledajte na vedru stranu. Ako je posao ometen, budite sigurni da to nije vaša krivica, a onda nastavite, radujući se u Gospodu.”¹ Ako ne možemo da kažemo ništa što bi ulilo nadu ili hrabrost, vedrinu ili optimizam, bolje bi bilo da ne kazemo ništa.

Govorite s verom. Svet je bolji bez vašeg krajnjeg neznanja i morbidnih sumnji. Ako imate veru u Boga ili čoveka ili sebe kažite, ako ne, bacite na policu ćutanja sve vaše misli dok vera ne dodje, Niko neće plakati zato što su vam usne neme.²

Neko bi možda rekao da moramo biti malo više realni nego devedesetoosmogodišnji gospodin koji je tek podigao svoju rodjendansku fotografiju. Mladi fotograf je rekao: “Nadam se da ću vas fotografisati i kada budete napunili sto.”

Na ovo je stari gospodin odgovorio: “Što da ne? Vi mi izgledate zdravo.”³

¹ E. Vajt, “Svedočanstva VII,” 244.

² Ella Wheeler Wilcox

³ Sunshine Magazine, avgust 1963.

Priča kaže da je jedan planinski vodič rekao svojoj grupi: “Ne približavajte se ivici ponora; opasno je. Ali ako padnete, ne zaboravite da pogledate nebo. Imaćete fantastičan pogled!”¹ Da li se ovde u “gledanju svetlije strane” ipak malo preteralo? Moguće. Ali, to je ipak bolje od tmurnog pesimizma.

Da li ste sreli osobu koja kao da se žali na sve? Stvari su ili suviše slatke, ili suviše gorke, predugačke ili prekratke, predebele ili pretanke, prevelike ili premale, prevruće ili prehladne, mokre ili suve. Neko je ovaj tip ljudi opisao rečima: “Pesimista je osoba koja se žali na buku kada prilika pokuca!”

“Neprestanim zadržavanjem na mračnoj strani svojih iskustava oni (Izrailjci) su se sve više i više odvajali od Boga. Oni su izgubili iz vida činjenicu da zbog svog mumljanja kada je stala voda kod Kadeša nisu bili pošteđeni putovanja oko Edoma. Bog je za njih nameravao da učini bolje stvari. Njihova srca su trebala da budu ispunjena zahvalnošću prema Njemu zato što je njihov greh tako slabo kaznio. Ali umesto toga, oni su laskali sebi da su već mogli osvojiti zemlju samo da se Mojsije i Bog nisu mešali, oni bi sada mogli već da budu u Obećanoj zemlji. Nakon što su na sebe navukli nevolje, čineći svoju sudbinu težom nego što je Bog planirao, oni su optužbe za sve nesreće uperili na Njega. Na ovaj način su gajili gorčinu zbog Njegovog postupanja prema njima, i na kraju svime postali nezadovoljni.”²

Divan dan

Padala je kiša i grmelo je. Nakon jutarnje molitve, mama je upitala svoje dete: “Zašto si se molio: Hvala ti za ovaj divan dan?” Dete je odgovorilo: “Mama, moraš da naučiš da nikada ne procenjuješ dan po vremenu!”

Iako ponekad može da bude teško da gledamo sa vedrije strane kada smo u sred nevolje, ne treba da smo potišteni zbog stvari koje se još nisu dogodile. Postoji neko ohrabrenje u činjenici da iako se naši snovi nisu ostvarili nisu ni naši košmari.

Od nekih boli ste se izlečili,
i najveće ipak ste preživeli;
Ali zašto ste trpeli čemer i jad
zbog nevolja koje nikad nisu stigle na vaš prag.

“Dosta je svakom danu zla svojega,”³ rekao je Isus. Zašto dodavati neke zamišljene nevolje sutrašnjice onim pravim današnjice?

¹ Sunshine Magazine, oktobar 1963.

² E. Vajt, “Patrijarsi i proroci,” 428.

³ Matej 6:34.

Šetnja, priča i skok

Jedna priča kaže da je čovek stajao na ivici mosta, spreman da skoči i završi sa svim. Jedan prolaznik ga je ubedio da prvo krene u šetnju sa njim i popriča malo. Stvari sigurno nisu mogle da budu toliko loše. Ako i posle šetnje i priče još uvek bude hteo da skoči, dao je obećanje da ga u tome neće sprečavati. Nakon jednog sata šetnje i priče, oba čoveka su se vratila na most i skočila! Mi koji kažemo da imamo nadu više od svih ostalih ljudi, ne smemo da se povedemo za plimom obeshrabrenja drugih, već moramo nastojati da izvršimo moćan, pozitivan i pun nade uticaj.

Napravi limunadu

Stvari možda neće uvek biti sasvim vedre, ali barem uvek postoji vedrija strana. Igrajte igru Poliana! Ako vam život pruži limun, napravite limunadu. Ako je vaša čaša napola prazna, ne žalite se; hvalite Boga što je još uvek napola puna. R. H. Pirson citirao je Tomasa Edisona koji je posle 187 neuspelih eksperimenata rekao: "Sada napredujemo, znamo 187 stvari koje neće upaliti!"

VRH BRDA

Želeo bih da živim na vrhu brda,
gledajući zelene pejzaže
tamo gde je vazduh uvek svež
gde putevi liče na zelene kolaže.

Ako i ne mogu živeti na vrhu brda,
ipak ću gledati gore, na ugled svima;
i ako stanujem u gužvi i vrevi
i koraci se gube u oblaku dima.

Tražiću sunce u napretku drugih
a svemir u oblasti blistavog uma
mirisaću ljudske živote ko cveće
mir i sklad naći kad su srca puna.

Gledaću gore, sve dalje i dalje,
sve dok ne vidim magije deo
život će biti nasmejan, blistav,

baš kakav sam na vrh brda hteo.¹

“Bog ne želi da iko pred Njim hoda tmuran.”²

GLEDAJ VEDRIJU STRANU

¹ Sunshine Magazine, oktobar 1963.

² E. Vajt, “Svedočanstva VI,” 389.

22 POSAO JE VIŠE NEGO SAMO POSAO

Govoreći o nekima koji sebe zovu hrišćanima Bog preko nadahnutog pera kaže: “Oni su puni žara u svetovnim stvarima, ali oni ne unose svoju religiju u posao. Oni kažu: “Religija je religija, a posao je posao” Oni veruju da svaki ima svoju sferu, i kažu: “Neka budu odvojeni!”¹ Teško je poverovati da bilo koji hrišćanin zaista misli da neki deo njegovog života može biti nezavisan od njegove religije. Ali neki makar moraju da pokušaju da ubede sebe u ovo, ili ovaj savet gore ne bi ni bio zapisan.

Sto posto nepošteni

“Jedan vlasnik prodavnice u Korpus Kristi i Teksasu je otkrio ... da detektor laži često daje zapanjujuće informacije. Da bi pomogao sebi pri proceni potencijalnih radnika, vlasnik supermarketa Frenklin Kric testirao je sve koji su se bili prijavili za posao. Test je bio sasvim zadovoljavajući u otkrivanju stavova prema novcu, radu, pijenju i kockanju. Bio je od pomoći u obezbeđivanju slike o sposobnosti prijavljenih da se slažu sa drugim članovima osoblja. Ali na pitanje poštenja F. Kric je izjavio: “Na prvom testu u prvoj prodavnici 100 procenata zaposlenih se otkrilo kao nepošteno. Tako da smo odlučili da strožije posmatramo samo ekstremne slučajeve.”²

Mi očekujemo da nadjemo nepoštenje u svetu. Mi propovedamo da će van Svetog Grada biti “svaki koji ljubi i čini laž,”³ ali možda su neki od nas “iz crkve” više “od sveta” nego što to vidimo. Da li je sledeći savet zastareo: “Nepoštenje je u našim redovima, i ovo je uzrok mlakosti mnogih koji kažu da veruju u istinu. Oni nisu povezani sa Hristom i obmanjuju sami sebe. Boli me što moram da kažem da postoji alarmantni nedostatak poštenja čak i medju svetkovateljima subote!”⁴

¹ E. Vajt, “Svedocanstva VI,” 424.

² Kenet Vud, “Pregled i glasnik”, avgust 1964.

³ Otkrivenje 22:15.

⁴ E. Vajt, “Svedocanstva IV,” 310.

Novac koji se topi

U narednoj pričici stoje principi vredni razmišljanja: “Car Frederik Veliki je često imao velike poteškoće u kontrolisanju državnog budžeta. Jednom prilikom je pozvao na večeru uvažene ljude carstva da razgovaraju o situaciji. On je objasnio svoju dilemu i upitao kako je moguće to da iako su porezi prilično visoko, nije stiglo dovoljno novca da se ostvare željeni ciljevi.

“Najzad jedan stariji general ustade usred diskusije, tiho je zahvatio grumen leda iz činije sa punčem, dodao svom susedu i predložio da se dodaje oko stola dok ne stigne do cara. Ovo je učinjeno i dok je led stigao do Frederika više nije bio veći od malog oraha.”

Pouka je bila očigledna: nacionalni prihodi su prolazili kroz previše ruku, i svako je pomalo zadržavao, sve dok veći deo nije nestao.

“Čudno je koliko i žalosno da se tuđ novac lepi za naše prste kao komadići gvoždja za magnet. Naročito ako je to vladin novac izgleda da pretpostavljamo da imamo isto toliko prava na njega koliko i bilo ko drugi, pošto smo platili naš deo poreza koji ide u fond.

“Ako sam čestit u punom smislu te reči, biću isto toliko pošten u upotrebi tuđeg novca koliko i svog sopstvenog. Neću ga uzeti, jer nije moj. On mi je poveren, i ja ću, po bilo cenu, biti dobar pristav.”¹

Nikada se nećemo dobro slagati s drugima, bilo vernicima, kolegama ili ljudima iz sveta, niti ćemo im uspešno svedočiti, ako smo na bilo koji način nečasni.

Sitnice

K. L. Pedok nam govori o mladom čoveku koji je čekao unapredjenje na odgovornije mesto u banci u kojoj je bio zaposlen. Jednog dana je u kafeteriji ovaj mladi čovek sakrio paketić putera ispod svog hleba da ga ne bi platio. Jedan od direktora banke ga je video. Propustio je da dobije unapredjenje.²

Sitnica? Možda. Ali Isus je otkrio veličinu onoga što mi nazivamo sitnim kada je rekao: “Onaj koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.”³ Ser Volter Skot je rekao: “Kako zamršenu mrežu počinjemo da pletemo kada prvi put prevarimo!” Mi smo u opasnosti kada učinimo i najmanji korak ka nepoštenju.

¹ “Sunshine Magazine”, oktobar 1963.

² “Pregled i glasnik”, 20. maj 1965.

³ Luka 16:10.

Dobijanje gubljenjem

Iako nadahnuti spisi često upozoravaju da budemo štedljivi i da ne trošimo novac ludo i bezbrižno, takodje nam govori i da postoje neke važnije stvari od čuvanja novca.

“Neki svetkovatelji subote koji kažu svetu da očekuju Isusov dolazak i da veruju da mi imamo poslednju poruku milosti, daju oduška svojim prirodnim osećanjima (cenjkanju) i predstavljaju formulu nevernicima za oštroomnost u trgovini i za dobijanje najboljeg ishoda cenjkanja. Takvima bi bolje bilo da malo izgube i rašire bolji uticaj u ovom svetu a srećniji uticaj među braćom i da pokažu da ovaj svet nije njihov bog.¹

Da li vas iznenadjuje da nas Gospod zapravo savetuje da “izgubimo malo” novca radi boljeg uticaja?

Da ih ne bismo uvredili

Isus nas je učio da budemo više zabrinuti za dobre međjuljudske odnose nego za novac. On uopšte nije morao da plati porez, ali je rekao Petru “Ali da ih ne sablaznimo,”² plati porez.

Hajde da našim poslovima upravlja manje zlato, a više zlatno pravilo. Da li mi zaboravimo u svojoj radosti zbog sklopljenog posla da li neko drugi dobija ništa za nešto, kada neko dobija nešto za ništa?

Božji cilj je da se On proslavi u svom narodu pred svetom... Hristova religija treba da prožme sve što oni kažu ili urade. Svaka njihova poslovna transakcija treba da odiše Božjom prisutnošću.³

Zapamtimo da u ovom svetu nismo zato da bismo zgrtali novac, već da bismo zadobili nebesko carstvo i pomogli drugima da udju u njega. Nismo mi tu zato da bismo pazili na svaki dinar, već da bismo pazili na duše. Naše sopstvene duše i duše drugih vrede daleko više nego što bismo mogli nepošteno da dobijemo, više nego što bismo mogli da izgubimo dajući drugome prednost u poslu.

ZAPAMTI DA POSAO I RELIGIJA NE MOGU DA SE RAZDVOJE

¹ E. Vajt, “Svedocanstva I,” 150.

² Matej 17:27

³ E. Vajt, “Svedocanstva IX,” 21.

23 ŽELJNI POLOŽAJA

Jedan luk odlučio je da više ne bude luk nego koren lale. I tako je počeo da se hvali drugim lukovima da je bolji od njih – da će porasti u prelepu lalu. Najzad je bio posejan, rastao je i na kraju postao jedan mali luk! Cela bašta mu se smejala i on je umro u ranom dobu. Izgubio je šansu da postane superiornija vrsta luka zaboravljajući u svojoj бесплодној ambiciji da su ovom svetu potrebni i luk i lala.¹

“Nemojte da zaobilazite male stvari tražeci veći posao. Vi možda možete uspešno da obavite mali posao ili da se obeshrabrite nastojeći da uradite veliki posao. Prihvatite se svakog posla koji treba obaviti. Radeći tako svojim rukama najbolje što možete, razvićete talente i sposobnosti za veći posao. Omalovažavanjem svakodnevnih prilika, zanemarivanjem malih stvari mnogi postaju бесплодни i usahli.”²

Koliko bi samo problema moglo da se izbegne u radu crkve kada bi svaki čovek bio zadovoljan svojim položajem, opominjući se da “unapredjenje ne dolazi ni sa istoka, ni sa zapada, ni sa juga. Bog je sudija: On jednoga spušta, a podiže drugog.”³ Sve optužbe da su braća pogrešila mimoilazeći nas nestaće kada saznamo da “će Gospod položiti teret na one koji su više kvalifikovani za takav posao ne samo na njih, već i na one koji su ih proveravali, koji znaju koliko oni vrede, i koji ih mogu razumno unaprediti.”⁴

Ako nas je Bog pozvao na rad i ako je ovo zaista Njegovo delo, zar ne možemo da Mu poverujemo (i vidimo) da smo pozvani na pravo mesto, u pravo vreme? Uvek mi je pomalo žao studenata koji izgleda da poprilično brinu oko vremena kada će dobiti “poziv.” Detinjasto je i naivno verovati da nas je Bog pozvao da se pripremimo za službu, a da nije obezbedio mesto gde ćemo služiti. “Kao što je sigurno da je u nebeskim kućama pripremljeno mesto za nas tako je isto određeno posebno mesto na zemlji gde treba da radimo za Boga.”⁵

Ovo se odnosi na svakog hrišćanina, zar ne?

Neumorne noge

Božje “posebno mesto” za mene je bilo u radu sa literaturom u državi Uta gde bih posle tri meseca uspešnog rada postao pomoćnik sekretara izdavača. Ovo

¹ Sunshine magazine, jun 1964.

² E. Vajt, “Svedocanstva VI,” 432,433.

³ Psalam 75:6,7. (engl.prevod)

⁴ E. Vajt, “Zdravlje i sreća,” 477.

⁵ E. Vajt, “Hristove Očigledne Pouke,” 327.

“odredjeno mesto” mi je pokazano “pozivom” od braće i mojim dubokim uverenjem. Nikada nisam sumnjao. Nikada nisam sumnjao da me je Bog vodio baš na onaj način koji bih ja poželeo, da sam mogao da od početka vidim kraj.

I od tada sam otkrio da moja katkad neumorna stopala dobro i mudro rade jer slede ovaj savet: “Ne dozvolite da išta odvoji vaše interese od vašeg sadašnjeg posla, dok Bog ne vidi za podobno da vam da neki drugi posao u istom polju.”¹

Kruna ili krst

“A ti ćeš tražiti sebi velike stvari? Ne traži;”² “Gospod nema mesta u svom delu za one koji imaju veću želju da dobiju krunu, nego da nose krst. On želi ljude koji su više zainteresovani da obavljaju svoju dužnost nego da prime nagradu: ljude koji se više zalažu za princip nego za unapredjenje.”³

O, kada bi nas zaokupila briga za duše, ne bi nas uopšte brinuo nas položaj! Naš Otkupitelj koji je imao puno pravo da nas ostavi da umremo dok bi se on vratio na svoje uzvišeno mesto pored desnice Božje, “bio je toliko posvećen... radu spasavanja duša da je čak čeznuo da bude kršten krvlju.”⁴ Kakva nesebična ljubav! Da li poželimo da sagnemo glave od stida?

Svi poznajemo ljude koji su dobrovoljci za neki položaj koji mole svoje prijatelje da ih preporuče, a onda kada ne uspeju jadikuju: “E kada bi braća samo znala moje sposobnosti!” Možda postoji vreme kada smo malo gurnuti u stranu ili nas zaborave i zanemare bez nekog dobrog razloga, ali uvek je bolje ispitati sebe da vidimo nije li možda greska u nama. “Moramo se čuvati samosažaljevanja. Nikada nemojte da gajite osećanje da vas ne cene koliko bi trebalo, da se vaši napori ne vrednuju.”⁵

Pogrešan metod

“Šutiraj do slave!” Ove reči u izlogu sportske obuće u Main Street, privukle su moju pažnju dok sam jedne večeri cekao voz. Ovo je možda pravi način kako da se postane slavan u fudbalu, ali tužno je što se ovaj metod koristi i u pokušaju da se stekne slava u Božjem delu. Poslušajte pažljivo: “Zavidan čovek širi otrov gde god da ide, odvaja prijatelje i podstiče mržnju i pobunu protiv Boga i ljudi. Želi da ga smatraju najboljim, najvećim ali ne tako što će uložiti hrabre, nesebične napore da

¹ E. Vajt, “Svedocanstva II,” 136.

² Jeremija 45:5.

³ E. Vajt, “Zdravlje i Sreća,” 476, 477.

⁴ E. Vajt, “Svedocanstva V,” 132.

⁵ E. Vajt, “Zdravlje i Sreća,” 476.

postane savršen, već stojeći u mestu i omalovažavajući zasluge drugih, koje su stekli svojim naporima. Zavidan čovek zatvara oči za dobre osobine i plemenita dela drugih. Uvek je spreman da potceni i pogrešno predstavi ono što je odlično.”¹

Pošten ili slavan

Šekspir je napisao: “Ja nisam željan novca; ali ako je greh želeti čast, ja sam najgrešnija živa duša.” Iako nam možda nije jasno šta je Šekspir imao na umu dok je pisao ove reči, može biti da je hteo pre da bude častan nego slavan, radije da zasluži počasti nego da ih zahteva. Ovo nije pogrešno.

“Da li imaš misli koje ne smeš da izgovoriš, da ćeš možda jednog dana stojati na vrhu, intelektualne elite; da ćeš sedeti u zakonodavnoj skupštini i pomagati pri donošenju zakona neke države?

Ne postoji ništa loše u ovim snovima. Svako od vas može sebe da učini visoko cenjenim i poštovanim. Ne treba da se zadovoljite niskim dostignućima. Ciljajte visoko, i ne žalite truda da postignete visoke standarde u životu.”²

Ne, nije greh kvalifikovati se za visoki položaj, ali mi treba verno i stalno da se pripremamo i da prepustimo Bogu i onima koji znaju koliko vredimo i koji mogu da nas razumno unaprede da odluče kada smo spremni za više položaje.

Zasluži uspeh

“Najbolji način da se pomaknemo sa niskog položaja jeste da stalno u njemu budemo uspešni,”³ neko mudar je rekao. I pre više od 200 godina, Josif Adison je napisao: “Nije na smrtnicima da zahtevaju uspeh, već ćemo ga zaslužiti radeći više”

“Sotona bira svoje sledbenike među lenjivcima ali Hrist odabira za svoje učenike one koji su zauzeti poslom, bilo kad popravljaju mreže ili kad ih bacaju u more.”⁴ To su oni koji verno obavljaju svoje svakodnevne poslove, koji će u vreme koje Bog odredi čuti Njegov poziv: “Popnite se više”⁵ “Ako nismo zauzeti današnjim zadatkom, možemo da propustimo zauvek tajnu uspeha u životu koju je otkrio Dizreli: “Čovek treba da bude spreman za svoju priliku onda kada ona dodje”.

Iskreno opiranje i osećaj nespremnosti za neki položaj može često da bude znak da ste podobni. Govoreći o mladim ljudima koji hode i razgovaraju sa Bogom i marljivo rade tamo gde su, sluškinja Gospodnja kaže: “Kada postoje mesta koja

¹ E. Vajt, “Svedocanstva V,” 56.

² E. Vajt, “Poruka Mladima,” 36.

³ Sunshine Magazine, oktobar 1963.

⁴ Henry Wand Beecher.

⁵ E. Vajt, “Zdravlje i Sreća,” 477.

treba da se popune, čućete reci: “Prijetelju, popni se više.” Možda niste baš radi da napredujete, ali napredujte sa verom u Boga, unoseći u Njegovo delo sveže, iskreno iskustvo i srce ispunjeno verom koja radi kroz ljubav i pročišćava dušu.”¹

Dobrovoljci i regruti

Jedan mladi čovek je oklevao da prihvati poziv da bude sekretar na jednoj većoj konferenciji. Jedan mlađi čovek sa daleko manjim iskustvom ga je savetovao: “Ja znam šta bih ja uradio. Iskoristio bih priliku.” Iako možda izgleda čudno, dobrovoljci koji izgledaju kao hrabri i vatreni ne budu uvek najbolji vojnici. Mnogi heroji su bili nesamopouzđani regruti koji možda nikada ne bi ni otišli u vojsku da je odluka bila prepuštena njima. Ipak, kad su regrutovani ili pozvani, određeni ili imenovani, oni su često postajali hrabri heroji, iako su o sebi mislili da su kukavice. Biti u stanju da se kaže: “Evo me ne zato što to ja želim, već zato što je naredjeno, ne zato što su veze potegnute već po izmoljenom pozivu, ne iz želje za slavom, već iz osećaja dužnosti” donosi snagu iz očigledne slabosti. “Ponizite se pod moćnu ruku Božju da bi vas podigao u pravo vreme.”²

“Braćo ako nastavite da budete tako lenji, svetovni i sebični kao do sada, Bog će sigurno proći pored vas i uzeti one koji manje brinu za sebe, koji su manje željni svetovne časti i koji neće oklevati da krenu, kao i njihov Učitelj, izvan logora podnoseći sramotu. Posao će se dati onima koji će ga prihvatiti, ceniti koji će uneti njegove principe u svoje svakodnevno iskustvo. Bog će izabrati ponizne ljude koji teže da proslave njegovo ime i da unaprede Njegovo delo radije nego da veličaju i unapređuju sebe. On će podići ljude koji nemaju toliko svetovne mudrosti, ali su povezani s Njim, i koji će tražiti snagu i savet odozgo.”³

Ko je najveći?

Poznati propovednik koji je mnogo putovao ponizno je razmišljao da čovek koji putuje 20000 milja za Boga nije ništa veći heroj nego neki koji 20000 dana ostane u istom mestu. On može da bude blizi pogledu iz Božje perspektive nego većina od nas. Sledeći citat ukorava ambiciozne, neumorne sveštenike, a donosi utehu i ohrabrenje vernom laiku koji se oseća kao nevažan i neprimećen: “Medju mnogim Hristovim službenicima postoji osećanje neumornosti... želje da se uradi nešto veliko da se stvori senzacija da se uračunaju kao sposobni govornici i da se za

¹ Kenneth Wood, “Meditations for Moderns,” 180.

² E. Vajt, “Evangelizam,” 683.

³ 1 Pet 5:6.

sebe pridobije čast i odlikovanje. Kad bi takvi mogli naići na opasnosti i primiti počast koja se daje herojima oni bi se latili posla sa većom energijom. Ali živeti i raditi skoro anonimno truditi se i žrtvovati za Isusa u tajnosti, ne dobijati nikakvu posebnu slavu od ljudi – ovo zahteva čvrst princip i postojanost namere, što poseduju samo retki. Kada bi postojalo više napora da se ponizno hodi sa Bogom radeći samo zbog Hrista, a ne da bi nas videli ljudi postiglo bi se daleko više.”¹

Vinograd

Ima mnogih koji u vinograd idu
da odgovore Gospodnjem pozivu
Ali ne sa očima samo na radu
već gledajući na veću nagradu.

Oni će sa uživanjem pored puteva raditi
Gde ih prolaznici mogu videti,
ali će redove odmah napustiti
ako ih niko neće nagraditi

Ipak loze su i na kraju vinograda
zasadjene s podjednakom brigom
i Učitelj nije zaboravio nikada
koliko ih je zasadio tamo.

I Gospod koji nas je pozvao na rad
Šta ko može, najbolje zna
Zato žurite u vinograd
Iako vas niko ne zna.

Jer grozdovi u dnu bašte
Mogu rasti na dragocenom čokotu
Njih Gospod ne bi zasadio pored puta
Gde lopovi i bezumni prolaze

A mesto gde te Gospod na rad šalje
Možda izgleda zaboravljeno
ali u Učiteljevom planu ono je
izuzetno dragoceno.

¹ E. Vajt, “Svedocanstva V,” 461.

Podji na mesto koje ti je On dao
ne buni se protiv Njegovog uzvišenog plana
već budi na zadatku do kraja vremena
makar te niko ne video,

Grozdovi na tvojoj strani vinograda
možda se pokažu da su od Esolove loze,
kad se posao završi, tada
svaki će radnik pred Njega da stane.¹

**RADI NAPORNO GDE GOD DA SE NALAZIŠ – NAPREDUJ,
ALI UNAPREDJENJE OSTAVI BOGU**

¹ Nepoznati autor

24 OPROSTI

Pričala je o nepravdi koju joj je nanela sestra. Primetio sam gorčinu u njenom glasu i rekao: “Nadam se da si joj oprostila.” Eksplodirala je: “Nikada joj neću oprostiti, osim ako mi se ne izvini! Biblija kaže da moramo prvo da priznamo svoje grehe pre nego što možemo dobiti oprostaj!”

Iako je ovo istina da moramo da ispovedimo svoje grehe pre nego primimo oprostaj od Boga, nikada ne zaboravimo da je oprostaj već u Božjem srcu, samo čeka da ga prihvatimo. Bog ne gaji mržnju prema nama pre nego što mi priznamo greh. Sličnost sa Bogom mora da bude naše merilo ophodjenja prema drugima.

Već jesam

Naredna priča ne samo što daje primer kako ne treba postupati prema deci, već može da nas nauči nešto o opraštanju. Greškom sam kaznio mog petogodišnjeg sina kada je njegov mlađi brat bio kriv zbog ozbiljne štete. Nije mi dugo trebalo da uvidim da sam pogrešio.

Kako sam mogao da ubedim nepravедno kažnjenog sina da mi oprost? Suze su mu još uvek tekle. Kazna je bila prilično oštra, i on je snažno osetio da mu je naneta nepravda. Uzeo sam ga u krilo, priznao mu svoju grešku, i podsetio ga na često ponavljani stih u njegovoj subotnoj školi: “Oprosti i biće ti oprašteno.” Nadao sam se da ću ga time pripremiti da mi oprost glupu grešku. Sve ovo je bilo nepotrebno. Kada sam konačno rekao: “Molim te, oprosti mi”, odgovorio mi je kroz suze, a ja nikada neću zaboraviti te reči: “Već jesam.”

“Već jesam!” Kakve divne reči. “Ako se ne povratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko.”¹

Uvek kada dodjemo Isusu slomljenih i skrušenih srca tražeći oprostaj za najgore grehe, On odgovara: “Ja sam ti već oprostio.” Čak i kada su vojnici klekli pored Isusa, ne u poniznosti i pokajanju, već surovo Mu zabijali klinove kroz šake i stopala, On se molio: “Oče oprosti im jer ne znadu šta čine.”² Možda su Ga neki od njih kasnije prihvatili kao Spasitelja. Kada su priznali svoje grehe i molili Ga da im oprost, siguran sam da je bio spreman odgovor “Već jesam.”

¹ Matej 18:3.

² Luka 23:34.

Pravi oprostaj

“Ljubazni! Kad je ovako Bog pokazao ljubav k nama, i mi smo dužni ljubiti jedan drugoga.”¹ Ne možemo naterati druge da nas vole ili da nam se ispovedaju, ali ako imamo mržnju u svojim srcima prema nekome, i to zbog stvarno lošeg odnosa prema nama, u opasnosti smo da sudimo. “Ništa ne može da opravda duh neopraštanja. Onaj koji je nemilostiv prema drugima pokazuje da nema udela u Bozjoj blagodati opraštanja.”² Osoba koja zadržava ljubav i oprostaj sve dok se njen neprijatelj ne pokaje i ne prizna nepravdu, neće uopšte biti u stanju da oprostí čak i kada bi taj došao puzeći u prašini!

Hajde da se suočimo sa činjenicama: većina onih koji su nam zgrešili nikada nam to neće priznati. A pretpostavimo sada da sam na pragu smrti. Volim samo one koji mi nisu učinili ništa nažao ili su mi priznali. Sve druge gledam sa gorčinom i mržnjom. Šta onda? Da li onda mogu tek tako da umrem i udjem na nebo da sretnem licem k licu Onoga koji “kad bijasmo griješnici umrije za nas”³?

Kako se osećao Onaj koji nikada nikoga nije uvredio kada je kleknuo da opere noge čoveku koji će Ga izdati za 30 srebrnika? Nije li to bila ljubav i opraštanje u samom dodiru Isusovih ruku koji su uzбудili Judinu dušu i doveli ga skoro do pokajanja?⁴ Čak i kada posledice izdaje više nisu mogle da se izmene, siguran sam da bi Isus prihvatio Judino pokajanje u bilo kom trenutku. Raširenih ruku, On bi ga uverio: “Ja sam ti već oprostio!”

Ljubav nije reakcija

Kada mi s vremena na vreme kleknemo da operemo stopala jedni drugima, nije dovoljno oprati nečija stopala. Mi moramo, u srcu, prati svačije noge. Vi ne možete zaista voleti nekog, a ne voleti sve, jer kada vas taj jedan koga mislite da volite naljuti, razočara ili se okrene protiv vas, zamržećete i njega.

Ljubav ne zavisi od delovanja drugih. Prava ljubav je dobronameran stav koji obuhvata i neljubazne i neprivlačne, čak i one koji nas mrze. Božja ljubav koja mora da se pojavi u nama, nije reakcija na dobrotu, ljubaznost i ljubav drugih. Ova vrsta naklonosti koja zavisi od svojih objekata, može biti vrlo stvarna i donekle zadovoljavajuća, ali nedovoljno trajna za večnost.

¹ 1 Jov 4:11.

² E. Vajt, “Hristove Očigledne Pouke,” 251.

³ Rimljanima 5:8.

⁴ E. Vajt, “Čeznja Vekova,” 645.

Ako ne mogu svakom da operem noge – prijatelju ili neprijatelju, bogatom ili siromašnom, crnom ili belom, čistom ili nečistom – da li sam onda zaista prihvatio Hristovo telo i krv kao pokriće za moje grehe? “Opraštajte i oprostite vam se!”¹

Pitam se da li će neki od nas biti do neke mere odgovorni za nečiji propust da nam prizna svoje pogreške. Duše mogu biti izgubljene za večnost samo što je bilo očigledno da im ne bismo oprostili, čak i kada bi nam priznali svoje propuste.

Kako bi život bio mnogo srećniji kada bi smo samo mogli da

OPROSTIMO JEDNI DRUGIMA.

¹ Luka 6:37.

25 DA LI OD DRUGIH OČEKUJEŠ PREVIŠE?

Sigurno nije pogrešno očekivati velike stvari od sebe (iako ovo, ako se pretera, vodi u razočarenje), ali izbeći ćemo razočarenje i frustraciju ako ne očekujemo previše od drugih. Činjenica je da često očekujemo mnogo više od drugih nego što bismo voleli da oni očekuju od nas kad bi oni bili u našoj situaciji. Često nismo svesni činjenice da imamo nerazumne zahteve od ljudi. Mi ne želimo nikome da naudimo – ali ipak to činimo.

Dr Vilfred Earej je jednom na času istorije kazao, i mislim da se on neće ljutiti ako ga budem citirao: “Jedan od problema u ovakvim školama je da očekujemo zrelo ponašanje od onih koji još nisu zreli.” Pošto sam mislio da sam prilično zreo, kao što većina studenata to misli, nisam baš bio siguran da sam shvatio šta je hteo da kaže. Ali kako su godine proticale, sve sam više shvatao.

Savet “Setite se, i vi ste jednom isto bili mladi”, svake godine postaje sve potrebniji. Kada se setim, shvatam da su glupe stvari koje govore, rade, ili im se smeju, danas više ili manje odjek ponašanja njihovih očeva kada su ovi bili mladi. Ideje i pitanja moderne omladine odražavaju misli slične onima koje su očevi imali pre dvadeset ili trideset godina. Prisutna želja nekih da dobiju obrazovanje čineći malo više od plaćanja školarine i nije tako nova. Sveopšti propust čak i najbolje omladine da izrazi zahvalnost roditelju, učitelju, propovedniku za beskrajnu žrtvu i napor u njihovu korist nije nova pojava. Ponavljaju se isti problemi.

Možda previše očekujemo od naše omladine u crkvi. Zar smo zaboravili kako smo se mi molili za kolporetore mnogo pre nego što smo shvatili ko su oni zapravo? I kako su nas zbunjivali jednostavni biblijski izrazi? Sećam se, bio sam mlad kada sam došao do zadivljujućeg otkrića da su tadašnji podvodni zemljotresi bili prorečeni u Bibliji.

Drago mi je što pastor Sacramento Central Church pre nekih 30 godina nije odustao od svojih napora da “dopre” do dečaka koji su sedeli u poslednjim redovima balkona, po dopuštenju roditelja. Tamo sam doneo svoju odluku da se krstim i bojažljivo spustio ceduljicu sa svojim imenom u korpicu.

Kada je starešina A. V. Bentz odgovorio posetom u moj dom, drago mi je što nije pokazao čudjenje kada je otkrio da nisam siguran da li će se drugi dolazak (ili je to vaskrsenje pravednih) zbiti pre ili posle milenijuma. Nisam čak ni razumeo pitanje, a još manje sam znao odgovor! Nisam odrastao u subotnoj školi, a krenuo

sam u crkvenu školu prvi put tek sledeće godine; ali uvek sam bio siguran da je starešina Bentz učinio dobru stvar što me je krstio dok je moja želja da “izdržim do kraja” bila još sveža i jaka, bez obzira na moje neznanje.

Kučići ili tate

Roditelji često od svoje dece očekuju zrelije razmišljanje. Govorio sam mojim dečacima o nesreći jednog južnoameričkog broda, jula 1963 u kojoj je naš pastor Rasi izgubio svoj život, a pastor R. Kurtis Barger skoro izgubio svoj. Pročitao sam deo novinskog izveštaja. “Nekoliko preživelih je izjavilo da je nekoliko ljudi gurnulo žene iz čamca za spasavanje da bi spasili svoj prtljag.” Upitao sam mog sina koji tad još nije pošao u školu: “Šta bi ti učinio da si bio na tom čamcu za spasavanje sa svojim novim novcatim biciklom i da nije bilo mesta i za sve ljuda i za tvoj bicikl?” Prvo je rekao da bi držao bicikl u svom krilu. Onda, primetivši moje razočarenje što je oklevao da da pravi odgovor, brzo se okrenuo meni: “A tata, šta bi ti uradio da si bio u vodi sa slatkim malim kučencetom? I da nije bilo mesta za oboje u čamcu?”

Shvatio sam poentu i promenio temu. Na neka pitanja je teško odgovoriti. Da li mogu da očekujem od malog deteta da zna da bačeni bicikl može lakše da se nadoknadi nego udavljeni stranac? I kako objasniti malom dečaku da su tate vrednije nego njihovo “slatko malo štene?”

Mladi od starijih očekuju previše

Da, stariji previše očekuju od mlađih, ali i mladi često previše očekuju od starijih. Previše je trebalo nekima od nas da savladamo svoju detinjastu naviku da očekujemo božansko ponašanje od starijih. Previše kasno mnogi od nas prestanu da kritikuju i počinju da pomažu, prestanu da osudjuju grešnike i počinju da ih vode Onome koji kaže: “Ni ja te ne osudjujem.”¹

Kako nam sporo dolazi do uma da smo svi mi deo problema greha. Studenti i profesori, crkva i propovednik, dete i roditelj su jednako zarobljeni u smrtonosnoj borbi sa neprijateljem svega dobrog. Svima nama je potrebna pomoć, bez obzira na profesiju, položaj ili starost.

Majka može biti izgubljena zbog dece koja očekuju previše od nje, osudjujući je i odbacujući je onda kada bi trebalo da joj pomognu razumevanjem, ohrabrenjem i molitvom. I ima očeva koji će otići na kraju u svoje grobove sa teretom u srcima

¹ Jovan 8:11.

zbog dece koja su bila razočarana u njih, koja nisu htela da oprostite, koja su prekasno otkrila da su njihovi očevi ljudska bića, a ne bogovi.

Mnogi pastori su otpali, jer su vernici crkve očekivali od njih da budu superljudi, a nisu ni pomišljali na potrebu za saosećanjem, ohrabrenjem, razumevanjem i izvinjenjem.

Zar se mnogi učitelji nisu razočarali zbog učenika koji nisu cenili njihovu žrtvu, napore, posvećenost i strpljenje?

I zar ne uzimamo olako rad za one koji nisu u našoj veri? Da li se zapitamo zašto ne dolaze u našu crkvu tako brzo, iako izgleda da su zainteresovani, i mi ih tako često pozivamo? Neki čak obećavaju da će doći ali nikad se ne pojave. Da li su oni neiskreni ili se samo plaše da nam kažu da nisu zainteresovani?

U nepoznatoj crkvi

Ne tako davno posetio sam jednu crkvu u KejpTaunu prvi put. Bio sam skoro sasvim siguran da su stranci dobrodošli i očekivao sam da mogu da se osećam “kao kod kuće”, ali imao sam blago osećanje straha, ili tako nečeg, dok sam prilazio vratima. Pitao sam se da li ću znati kada da kleknem, ustanem i sednem. Možda ću sesti u tuđu klupu.

Kada sam seo, nisam sagnuo glavu, ali sam primetio one koji su došli posle mene kako su tako povili svoje glave da su one doticale klupu ispred njih. Šta bi pomislili o mom nepoštovanju, kada bi saznali da sam ja adventista sedmog dana! Ako bih odbio hleb i vino, da li bi mislili da sam bezbožnik? Ako bih prihvatio, da li bih bio oholi stranac. Ljudi su izgleda primetili da sam bio nov tamo i osećao sam se nelagodno dok su zurili u mene. Čak sam se na trenutak zapitao da li sam prikladno obučen, da nisam obukao previše upadljivu odeću. Služba je bila prilično formalna i bez najave, tako da sam greškom bio u stavu molitve dok je sveštenik samo čitao.

Činjenica da sam se osećao prilično rasterećen kada se služba završila pre nego što sam imao priliku da još negde pogrešim, podsetila me je na one koji dodju prvi put u našu crkvu. Mi se možemo iznenaditi kada vidimo da sami ulaze neki novi ljudi i da se u našoj crkvi osećaju komotno kao kod svoje kuće! Potrebna je hrabrost naročito onima koji znaju da bilo šta od burme do mirisa duvanskog dima može da uvredi neke osetljive duše.

Ko je bez izgovora?

Posle ovog iskustva, čitao sam upozorenja da “se lako obeshrabrimo zbog duša koje ne odgovaraju odmah na naše napore”¹ sa novim razumevanjem.

Zapamtimo i ovo da mnogi od onih inteligentnih ljudi za koje mislimo da znaju šta mi verujemo zaista ne znaju “istinu”. Ne dugo nakon što sam završio fakultet, jedan me je čovek zapanjio ovim: “Biblija kaže da je sedmi dan sedmice Šabat, pa zašto vi Adventisti sedmog dana držite subotu?” Zbunjen za trenutak, povratio sam se i pokazao mu kalendar iznad njegove glave. Nekoliko sekundi kasnije okrenuo se k meni potpuno šokiran: “Ovo nikada ranije nisam video!” kazao je.

Kako oprezni moramo biti pre nego što zaključimo: “Oni znaju šta mi verujemo. Oni treba da odluče za sebe.” Nikada ne osudjujte nikoga kao da je “bez izgovora.” Možda smo mi ti koji ćemo se naći bez izgovora jer očekujemo previše od drugih. “Nikada ne bi trebalo da prestanemo da radimo za duše dokle god postoji najmanji tračak nade. Dragocene duše su koštale našeg požrtvovanog Otkupitelja i preskupo da bi tako olako bile prepuštene sili kušača.”²

U tuđoj koži

Nemojte previše da se uzbudjujete kada vam izgleda da se ljudi bore protiv istine koja im tek počinje biti jasna. Kako su istinite reči Dorin Foks u članku “Prijatno ophodjenje prema rimokatolicima”. Neophodno je zamisliti sebe u tuđoj koži i pomisliti kako bismo se osećali kada bi neko “mogao” da dokaže da je proročanstvo o 2300 dana i noći bez osnova, da subota nije ništa osim jevrejskog mita. Kako bismo se samo potresli i naljutili.”³

Kako je savestan bio novi obraćenik samo nekoliko nedelja pre svog krštenja, pa je čekao da zadje Sunce kako bi odgledao film! On je ostavio tu naviku pre nego što je kršten, i danas je radnik u crkvi. Na sreću nekoliko preterano revnih kritičara ga nije videlo kako polako ide u pozorište kratko pre zalaska sunca. On možda nije bio dovoljno informisan ali je bio iskren u poštovanju ubedjenja koja su jedno po jedno obuzimala njegovo srce.

Čak i u crkvi treba da smo tolerantni prema onima koji ne vide stvari koje su nama očigledne. Mi smo kao mala deca koja se nisu “rodila” u isto vreme niti “rasla” istom brzinom niti se hranila istom “hranom”. Čak i kada se naš rast na zemlji završi nećemo na kraju biti istog uzrasta. Živimo po visokim standardima i

¹ E. Vajt, “Zdravlje i Sreća,” 168.

² E. Vajt, Zdravlje i Sreća, 168.

³ The Ministry, maj 1964.

pustimo druge da žive, volimo i pustimo Boga da bude sudija rasta i iskustva svakog čoveka.

Nepopravljiva šteta je naneta time što su neki svoju sopstvenu hrišćansku zrelost nametali kao merilo po kome su sudili svima drugim.

NE OČEKUJTE PREVIŠE OD DRUGIH

26 TAJNA ZA BOLJE ODNOSI SA DRUGIMA JE: VEĆ SADA

Tajna brzog razvoja u polju međuljudskih odnosa je u usvajanju nebeskih standarda kao vašeg cilja ovde i sada. “Ako ćete biti sveci na nebu, morate prvo da budete sveci na zemlji.”¹ Nemojte se zadovoljiti ničim manjim. Onda će vas Bog u svojoj milosti, testirati u svetu, jače u crkvi, a još jače u domu, sve dok Njegovom milošću ne budete održavali savršenu ljudsku prirodu Isusa Hrista.

Nebeski međuljudski odnosi

Idealni međuljudski odnosi će se postići samo na novoj zemlji. Da li možete da zamislite nekoga kako gubi strpljenje na nebu tako što će nekome očitati bukvicu? Šta biste pomislili da vas Petar povuče u stranu i podeli sa vama sočne detalje iz Jovanovih mladalačkih dana? Da li je moguće da bi Varnava osetio da prosto mora da vam ispriča kako je Pavle puno pogrešio u raspravi oko Jovana Marka? Da li možete da zamislite sebe u savršenoj sreći kako se žalite andjelu Gavrilu da vaše nasleđstvo nije toliko veliko kao što je dobio čovek koji je na zemlji vama bio podređeni? Da li bi tamo postojali plemenski, nacionalni i rasni sukobi? Naravno, ako je “Božji ideal za Njegovu decu veći od najviše ljudske pomisli koju može da dosegne”² i ako ovde treba da se pripremimo za nebo, onda moramo da unapredimo naše ophodjenje prema drugim ljudima.

Žestoki test

Najviši korak na merdevinama od zemlje ka “nebeskim međuljudskim odnosima” biće naši odnosi u porodici. Zar dom ne treba da bude malo nebo na zemlji? I zar nije to mesto u kome se naš pravi karakter najstrožije testira? Tu mi razvijamo finije crte dobrog karaktera: iskrena ljubav, strpljenje i ljubaznost prema onima koji moraju da nas prihvate kako god da se mi ponašamo. Čovek nije bolji nego što je u domu.

¹ E. Vajt, “Svedočanstva za Propovednike,” 145.

² E. Vajt, “Vaspitanje,” 18.

Jedan čovek je rekao: “Moji u kući me uništavaju!” Bez dileme, trebalo je da kaže da su njegovi odnosi u porodici pokazivali ono najgore u njemu i pomagali mu da vidi sebe onako kako ga Bog vidi. Mada je tačno da će bliski odnosi u porodici biti često prava proba čovekovog karaktera, oni ne mogu iz njega izvući ono što u njemu ne postoji.

Zaista, Bog nam u svojoj velikoj milosti otkiva da vidimo ova zla da bismo mogli da ih savladamo i postanemo podobni za nebo i za službu ovde. “Crkvi su potrebni ljudi krotkog i tihog duha, koji dugo trpe i koji su strpljivi. Neka nauče ove osobine u svojim porodičnim odnosima.”¹

“Karakter koji oblikujemo pokazaće se u porodičnom životu. Ako postoji slatki sklad u domaćem krugu, andjeli Božji mogu da služe u tom domu. Ako u domu postoji mudro upravljanje, ljubaznost, krotost, uzdržavanje, u kombinaciji sa čvrstim principima, onda budite sigurni da muž vezuje dom; on povezuje porodicu svetim uzetom i predstavlja je Bogu, vezujući sebe sa njima na svetom Bozjem oltaru. Kakvo svetlo zrači iz takve porodice!

“Takva porodica, pravilno vodjena jeste poželjni argument istine, a glava takve porodice će na isti način voditi posao u crkvi kao i u domu. Gde god se u svetom porodičnom krugu ispoljava žestina, uzrujanost i nedostatak naklonosti i ljubavi, tu će gotovo sigurno biti propusta u planovima i rukovodjenju crkve.”²

Dakle, dom je između ostalog probna i pripremna škola koja će nas učiniti podobnima za uspešnu službu u polju jevandjelja, i za nebo. Jedan čovek je rekao: “Mislim da ne možeš pokazati strpljenje jednog sveca, sve dok ne dobiješ decu.” Čovek nije bolji van kuće nego što je u njoj. On može da se “folira” ali ne može baš sasvim da prevari ljude. Kad god čujete sebe kako se svojoj ženi ili detetu neljubazno obraćate zapamtite da je to vaše pravo ja. Većina nas pokušava da se uteši kada misli na svoje nehrišćanske reči i dela, time što kažu “To nije bilo moje pravo ja.”

U crkvi

Sledeća prečaga ispod na merdevinama koje vode do savršenih međjuljudskih odnosa biće test našeg “milosrdja prema svima” u crkvi. Može izgledati da neko u crkvi ima bolje odnose sa ljudima nego što ih ima sa svojom ženom i decom; ipak test njegovog pravog karaktera ovde je mnogo vidljiviji i zahtevniji nego “u svetu.” U crkvi, kao i u kući, čovek je sa onima od kojih ne očekuje neke posebne koristi, sa ljudima koji ga moraju voleti ili bar tolerisati. Kako se ponašamo u takvim situacijama?

¹ Child Guidance, 267,268.

² E. Vajt, “Evangelizam,” 342.

U svetu

“Svet” će biti najniža prečaga merdevina. Čovek koji je kritičar u crkvi, tiranin na sastancima, demon kod kuće i popuno nepodoban za miran život na nebu; može još uvek napredovati u “svetu” poštujući određena pravila za zadobijanje prijatelja i širenje uticaja na druge. On može da postigne relativan uspeh spoljnom učtivošću i lažnom zainteresovanošću za druge.

Neće baš biti moguće postići zadovoljstvo slaganjem u svetu, ali ne i u crkvi. Slaganje sa braćom, ali ne i sa ženom i decom nije služba koju nebo može da odobri. A biti tolerantan i podnošljiv u domu nije dovoljno da nas osposobi za nebo. Mi moramo biti “ne od ovog sveta” još sada. Moramo da budemo sa drugog sveta, nebeskog uma. Tada će porodica, crkva i svet spoznati da smo bili sa Isusom i da planiramo da provedemo večnost sa Njim.

Zar smo uzalud proučavali?

Mi ni u kom slučaju nismo iscrpili proučavanje razloga zašto imamo probleme u ophodjenju sa ljudima – u domu, crkvi, na poslu, i u svetu. Ali čak i ono što smo proučavali biće uzalud ako nas to nije povelu na kolena u novom posvećenju cilju da dopustimo Reči Božjoj da bude u potpunosti oživljena u našim životima.

Mi sa Isusom želimo da “činimo dobro,”¹ a ne zlo u svim našim kontaktima sa ljudima. “Dok je prolazio “čineći dobro izlivanje života bilo je njegovo svakodnevno iskustvo. Ovakav život se mogao održavati samo na jedan način. Isus je živeo u zavisnosti od Boga i u zajednici s Njime. Ljudi se katkada povlače pod senku Svemogućega, ostaju tamo neko vreme i kao plod se pokazuju plemenita dela; zatim njihova vera slabi, zajednica se prekida i na njihovo životno delo pada mrlja.”²

Životno delo, rad i zajednica sa Bogom ne mogu da se odvoje. Nikada nije dat vredan doprinos Božjem delu radom nekoga ko ne živi život molitve. “Jedino će se rad uz puno molitve, posvećen Hristovim zaslugama pokazati na kraju kao efikasan na dobro.”³ Svi naponi bez molitve ne samo da nisu vredni, već ometaju Božje delo.”⁴ Za mnoge je lakše da pričaju, nego da se mole; ovakvima nedostaje duhovnost i svetost, a njihov uticaj nanosi štetu Božjem delu.

¹ Dela 10:38.

² E. Vajt, “Vaspitanje,” 80.

³ E. Vajt, “Čeznja vekova,” 362.

⁴ E. Vajt, “Svedočanstva I,” 527.

Prezauzeti

Da li smo previše zauzeti da bismo se molili i proučavali Božju Reč svakog dana? Mogli smo uštedeti sate i sate da smo hteli. Luter je jednom rekao: “Danas imam toliko toga da uradim da moram provesti barem četiri sata u molitvi pre nego što počnem.” “Pre nego što naša braća sednu za sastanak odbora ili neki tome sličan, svaki bi trebalo da sebe predstavi Bogu pažljivo istražujući srce i kritički ispitujući motive. Moli se da ti se Bog otkrije tako da ne bi nemudro kritikovao ili osudjivao predloge.”¹ Koliko sastanaka bi se skratilo, koliko nemudrih reči bi ostalo neizgovoreno, koliko bi braće bilo bliže jedno drugom da su svi radnici u crkvi poslušali ovaj savet”

Da li osećaš da ne možeš više vremena da utrošiš za zajednicu sa Bogom, jer si uvek u zaostatku sa svojim poslom? Slušaj: “Razlog zašto naši propovednici postižu tako malo jeste zato što je hodaju sa Bogom. Za većinu od njih je on daleko jedan dan hoda.”² Ni jedan čovek, na visokom ili niskom položaju, iskusan ili neiskusan ne može održati postojano čist i snažan život pred ljudima, osim ako je sakriven sa Hristom u Bogu. Što je veća aktivnost medju ljudima, to bi bliža zajednica sa Bogom trebala da postoji.”³

“Mnogi ne uspevaju da podražavaju nas sveti Uzor zato što tako malo proučavaju crte Njegovog karaktera. Toliko njih je puno poslovnih planova, uvek aktivnih; i nema vremena niti mesta za dragocenog Isusa da postane bliski, dragi prijatelj. Oni ne poveravaju svaki misao i delo Njemu i ne pitaju se: “Da li je ovo put Gospodnji? Kada bi ovo činili, hodali bi sa Bogom kao što je to radio Enoh.”⁴

“Ništa nije potrebnije u našem poslu nego praktični rezultati zajednice sa Bogom.”⁵ Ovde ćemo naći konačni odgovor na svaki naš “problem sa ljudima.”

¹ E. Vajt, “Svedočanstva VII,” 257.

² E. Vajt, “Svedočanstva I,” 434.

³ E. Vajt, “Svedočanstva VII,” 194.

⁴ E. Vajt, “Svedočanstva VI,” 393.

⁵ E. Vajt, “Zdravlje i Sreća,” 512.